

๑

ฝากรัก

“ต่อแต่นี้เราอย่าได้เจอกัน
ขอให้มันจงเป็นวันสุดท้าย
เพราะรู้ดีว่าไม่มีความหมายถึงเจ็บเพียงใดฉันก็ต้องตัดใจ
ก็คนนั้นเขาก็ยังพบเธอ
ก็เห็นเธอยังไปเดินกับเขา
ไม่เคยนึกเลยว่าจะทำกับเรา
อุตส่าห์เอาใจเอาความรักจริงมอบให้เธอ
ที่แท้เปลืองตัว...^๑”

ขณะที่บนเวทีในผับดงย่านทองหล่อ นักร้องหนุ่มหุ่นเซี่ยะกำลังร้อง
คร่ำครวญเพลงเก่าที่นำมาร้องใหม่ โดยใส่อารมณ์ร่วมอย่างเต็มที่ทั้งน้ำเสียง
และท่าทาง จนเรียกให้คนฟังด้านล่างต่างพากันร้องตามไปด้วย

^๑ เพลง “เจ็บนิดเดียว” ศิลปิน นิตยา บุญสูงเนิน

ทว่า...

บนโต๊ะทางด้านขวามือห่างจากเวทีพอสมควร หญิงสาวสวยเจ้าของนามหรือญญิการ์ในชุดกางเกงยีนขาสั้นเหนือเข่าอวดช่วงขาเรียวยาวกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นส่วนเข้ารูปสีขาวแบบเก๋ กำลังส่งเสียงต่อว่าต่อขานใส่หญิงสาววัยใกล้เคียงกัน ที่นั่งอยู่ด้านข้างด้วยเสียงยานคางจากฤทธิ์สุราที่ดื่มเข้าไปไม่น้อย

“พี่พริ้งนะพี่พริ้ง พลุก็คิดว่าจะมีเซอร์ไพรส์อะไร ที่แท้เป็นปาร์ตี้สละโสดหนึ่งห้องไปแต่งงานนี่เอง” พุดพลงดื่มเหล้าในแก้วที่ถืออยู่เข้าไปอีกใหญ่ “สัญญากันว่าไว้ดิบตีว่าจะอยู่บนคานทอง...ฝั่งเพชรด้วยกัน จู๋ๆ ก็มาตัดช่องน้อยแต่พอตัวทั้งกันไปดื้อๆ ชะงัน อย่างนี้ก็ได้หรือคะ”

ณัฐมนที่ถูกต่อว่าต่อขานยังไม่ได้เอ่ยปากพูดโต้ตอบอะไรออกไป ซานนท์ที่นั่งจ้องนักร้องบนเวทีตาหวานเชื่อมก็หันมาเถียงแทนขึ้นว่า

“นี่...น้องพลุ พี่พริ้งเค้าทำถูกแล้วที่เอาตัวรอดหนีคานไปได้ ใครจะมัวมาดักดานเกาะคานปล่อยให้ความสาวความสดร่วงโรยเหี่ยวเฉาไปตามกาลเวลาเหมือนหล่อนละยะ ยิ่งสูงก็ยิ่งหนาว”

ดวงหน้าของคอนพุดนั้นหล่อเหลาจนสาวๆ มองเหลียวหลัง ถ้าเสียงที่พุดไม่ออกอาการกระตุ้งกระตังก็ไม่มีใครคาดเดาเพศที่แท้จริงได้เป็นแน่

“นั่ง...นนี่ แกอย่ามาทำเป็นสู้รู้หน่อยเลย ฉันไม่เคยเหี่ยวเฉาอย่างที่แกพูดซะหน่อย แล้วก็ไม่เคยคิดจะปล่อยให้ความสาวความสดของฉันมันร่วงโรยด้วย ฉันมีความสุขกายสบายใจมากๆ ต่างหาก ยิ่งสูงสำหรับฉันไม่ใช่ยิ่งหนาว แต่ยิ่งมองเห็นอะไรๆ ได้ชัดชัดเจนต่างหากยะ”

คอนชอบอยู่บนที่สูงพุดเสียงสับตพลางส่งค้อนให้ผู้เป็นเพื่อนขวัญใหญ่ แล้วยกแก้วที่มีน้ำสีเหลืองอำพันเหลืออยู่เกือบครึ่งแก้วขึ้นกระดกลงคอจนหมด

“เฮ้ย...ยายพลุ เบาๆ หน่อย ทำเป็นดื่มแบบพวกคอกทองแดงไปได้ แกมันคอแป็บ เดี่ยวก็เมาแย่หรือก”

ปิยะชาติ ชายหนุ่มผมยาวหน้าเหลี่ยมท่าทางติสต์แตก แต่ความจริงเจ้าตัวเป็นคนเรียบร้อยสะอาดสะอ้านจนใครต่อใครคิดไม่ถึงเอ่ยเตือน เจ้าตัวชอบทำตัวเป็นพี่ใหญ่ในกลุ่มด้วยอายุที่มากกว่าคนอื่นถึงสองปี

“พี่ชาติ ถ้าจะเมาก็คงไม่ถึงกับแย่หรือก่น่า ไหนๆ พี่พริ้งก็อยากจะไปลงนรก เอ๊ย ขึ้นสวรรค์ พลุก็จะดีมอวยพรให้พบกับความสุขสมหวังดั่งตั้งใจคำ” คนพูดพูดยานกางพลาญกวาดเหล่าเทใส่แก้วตัวเองเพียวๆ แล้วตีมีลงคอทันที ท่ามกลางเสียงร้องของคนทุกคนในโต๊ะ

“เฮ้ย!!!”

พิธีณญ์การ์หัวเราะคิกคักกับท่าทางของกลุ่มผองเพื่อนก่อนจะยกมือขึ้นโบกไปมา นัยน์ตาคู่สวยฉ่ำปรือ

“จะร้องกันทำไม” แล้วจึงหันไปทางซานนท์ “นั่งนนี่ แกเป็นคนบอกฉันเองไม่ใช่หรือว่า การตีมีเหล่าให้อร่อยลื่นและไม่เสียรสาชาติต้องไม่ผสมอะไรงงไปเลย แคเหล่าเพียวๆ ตามด้วยน้ำแข็งเปล่าก็อร่อยแล้ว” พูดจบก็ยกแก้วน้ำแข็งเปล่าตรงหน้าตีมีตามลงไปทันที

“นี่...นั่งพลู” ซานนท์เรียกเพื่อนเสียงแหลม “คนที่ทำอย่างที่ผมพูดได้ต้องตีมีเหล่าแงๆ แบบพี่ชาติหรือฉันเท่านั้น ไม่ใช่แกที่ตีมีเหล่าสองแก้วแต่มาเป็นขวด” พูดพลาญก็ยื้อแย่งแก้วเหล่าจากผู้เป็นเพื่อนเอาไปวางจนพื้นมือ แล้วจึงหันไปทางหญิงสาวเจ้าของงานปาร์ตี้สละโสด “พี่พริ้งช่วยห้ามมันหน่อยสิครับ”

สาวสวยที่ถูกขอร้องให้ช่วยห้ามซึ่งเป็นเจ้าของงานปาร์ตี้สละโสด มองสาวรุ่นน้องที่รู้จักสนิทสนมด้วยเคยทำงานด้วยกันที่บริษัท แม้ว่าเจ้าตัวจะลาออกไปแล้วก็ตาม สนิทจนถึงขั้นเคยสัญญาว่าจะอยู่ขึ้นคานเป็นเพื่อนกันนึ่งอยู่คู่หนึ่ง

“พี่ขอโทษนะพลูที่จู่ๆ ก็แต่งงาน และพี่...ก็ไม่ได้ทิ้งอย่างที่พลูว่านะ แต่เป็นเพราะความรักมันโอบยิบมาหาพี่จนตั้งตัวไม่ติดต่างหากละจ๊ะ”

คนที่เพิ่งค้นพบว่าการอยู่บนคานนานๆ บางช่วงก็เหงาไม่ใช่่น้อย ครั้น

มีคนมาคอยจึงไม่รีรอที่จะกระโดดลงมาแม้จะรู้ว่าแข่งขาอาจจะหักก็ยอมบอกเหตุผลด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเจ็บไปด้วยความสุข คำพูดดังกล่าว หิริญญิการ์ที่ตอนนั้นสติสัมปชัญญะไม่ค่อยจะสมบูรณ์ครบถ้วนนักฟังแล้วอดเบ้าปากเล็กน้อยออกมาไม่ได้

“ความรักโอบยิบมาหาจนตั้งตัวไม่ติดหรือคะ เอ้อ...ช่างเป็นคำนำเน่าจริงๆ ทำเป็นยายสาไปอีกคนแล้ว ยายนั่นแอบรักเจ้านายที่บริษัท รักเขาข้างเดียวเหมือนข้าวเหนียวหนึ่ง น้ำท่วมไม่ถึงก็แห้งเหี่ยวเฉาตาย ทั้งที่รู้ว่าเล่นกับไฟแต่ทำไมคนเราจึงโหยหากันนักไอ้ความรักเนี่ย มันเป็นแค่นามธรรม จับต้องก็ไม่ได้”

“อ้าว...ยายพลู” มาริสารู้ถูกพาดพิงถึงส่งเสียงไว้วาย “แกวกมาพูดแหวะเรื่องฉันอีกแล้วนะ อุตสาห์นั่งฟังเพลงเงิบๆ ถึงฉันจะได้เพียงแค่อบรักเขาข้างเดียว แต่ก็ยังโชคดีที่ได้รู้จักกับความรักว่ามันเป็นยังไง ถึงจะไม่สมหวังแต่ก็ไม่เสียชาติเกิด และยังโชคดีที่ไม่ได้เป็นอย่างไรในเพลงที่นักร้องเพิ่งร้องจบนั้น”

“โชคดีตรงไหน” คนใจอคติด้วยความรักเอ่ยถามเสียงสูง “การแอบรักเนี่ยมันเรียกว่าโชคดีด้วยหรือยายสา โชคร้ายละสิไม่วา”

มาริสายับปากจะเถียงออกไป แต่ถูกณัฐมนขยิบตาส่งสัญญาณให้เงิบก่อนจะหันไปพูดกับหิริญญิการ์

“ฟังพี่นะพลู สักวันถ้าพลูเจอคนที่ใช่จะเข้าใจ จงจำไว้เถอะ ทุกอย่างถ้าไม่เจอกับตัวเองจะไม่รู้ซึ่งหรือกจะ อยู่บนที่สูงมองเห็นอะไรได้ชัดเจนอย่างที่พลูพูดก็จริง แต่บางครั้งมันก็เหงานะ”

“พลูไม่เห็นจะเหงา” หิริญญิการ์เถียงเสียงดัง “คอยดูสิ อีกไม่นานที่พรุ่งนี้จะเป็นเหมือนยายหนึ่ง ที่หลังแต่งงานแล้วชวนไปไหนก็ไม่ไป เพราะต้องรีบกลับบ้านไปหาข้าวปลาไว้คอยทำสามีที่ไม่รู้ว่าจะกลับตอนไหน กลายเป็นยายเพ็งที่แม่แ้ววันหยุดยังต้องทำงานงๆ สภาพตอนนีดูได้ที่ไหน”

“ยายหนึ่งอาจจะมีความสุขที่ได้ทำแบบนี้ก็ได้ เกมมองในมุมมองด้าน

เดียวของแกเท่านั้นนั่งพลู” ชานนท์พูดกับเพื่อนทว่าดวงตานั่นจ้องมองนัก ร้องบนเวทีตาเป็นมัน “แหม...นักร้องบนเวทีเนี่ยน่าสอຍไปนอนซบชะมัด”

“อาจจะเป็นอย่างที่นั่นนี่ว่านะพลู” ญัฐมนพยักหน้าเห็นด้วยกับ ชานนท์ “เรามองว่าหญิงคูมีชีวิตที่วุ่นวายแต่เจ้าตัวอาจจะมีความสุขกับชีวิต อย่างนั้นก็ได้อใครจะรู้ และที่พลูว่าสภาพดูไม่ได้นะมันขึ้นอยู่กับคนคนนั้น ต่างหาก เพื่อนพี่หลายคนหลังแต่งงานก็ยังใช้ชีวิตเป็นปกติ ทุกอย่างอยู่ที่ การจัดสรรเวลาเท่านั้นเองจ๊ะ”

ดวงหน้าสะสวยของหิรัญญิการ์ที่ตอนนี้แดงก่ำเพราะรำสุราเข้าไป หลายแก้วเผยรอยยิ้มหมิ่นๆ

“เอาเถอะ ใครจะมีความสุขก็มีไป แต่พลูยินดีที่จะไม่เลือกมีความสุข แบบนั้น ขอมีความสุขในรูปแบบของตัวเอง”

ญัฐมนมองรุ่นน้องสาวแล้วยิ้มกว้าง เพราะเมื่อก่อนตัวเธอก็คิด เช่นนี้เหมือนกัน แต่อะไรในโลกนี้เป็นสิ่งไม่แน่นอน ด้วยมักจะมีสิ่งไม่คาด คิดเกิดขึ้นเสมอ อีกฝ่ายยังไม่เจอความรักเกิดขึ้นจ้งๆ กับตัว ตอนนี้จะพูด อะไรก็ยอมได้

สักวันเมื่อถึงวันนั้น...จะหลงลืมว่าเคยพูดอะไรไว้

ขณะเดียวกันบนชั้นลอยของผับหรือซึ่งเป็นโซนของแขกวีไอพี เจ้าของ ไบรท์หน้าหล่อเหลาที่กำลังเป็นเทรนด์นิยมอย่างฉฉฉฉฉฉในชุดกางเกงสแล็กสีเข้ม กับเซ็ทสีชมพูอ่อนพับแขนทั้งสองข้าง นั่งเอนกายด้วยท่วงท่าสบายๆ อยู่บน โซฟาตัวหนานุ่มซึ่งตั้งอยู่ริมสุด โดยถือแก้วบรรจุน้ำสีเหลืองอำพันอยู่ในมือ ชายหนุ่มถูกทักษกรผู้เป็นพี่ภรรยาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน ชักชวนมานั่งดื่ม เหล้าที่นั่นซึ่งเป็นผับประจำของอีกฝ่าย

เป็นเพราะหน้าตาหล่อเหลาชวนมองของชายหนุ่มทั้งคู่ จึงไม่แปลกที่ จะตกเป็นเป้าสายตาของทั้งชายไม่จริงทั้งหญิงสาวแท้ในผับที่ต่างชายตา เมียงมองทอดไม่ตรีส่งมาให้ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่เกิดประโยชน์อันใด เพราะ

คนหนึ่งก็ได้แต่นั่งหลับตาหนึ่งหรือไม่กี่สนใจแต่แก้วเหล้าในมือ ส่วนอีกคนกำลังใช้สายตาคมจ้องไปยังด้านล่างราวกับมีอะไรน่าสนใจอยู่ที่นั่น

“มองอะไรอยู่หรือครับคุณกร”

ฉอนถามผู้เป็นที่ภรรยาด้วยความสงสัย เพราะยามมองไปยังอีกฝ่ายที่ไร้ก็เห็นสายตาของเจ้าตัวจับจ้องอยู่ด้านล่างทุกครั้งไป หลังงานแต่งงานของเขากับขวัญชีวาผ่านพ้นมาแล้วนานนับเดือน ตอนนี้อะไรความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับอีกฝ่ายก็ค่อยๆ ดีขึ้นเป็นลำดับ จะเรียกว่าดีกว่าเมื่อก่อนจากหน้ามือเป็นหลังมือก็ยอมได้

ในจำนวนพี่ชายทั้งสามของภรรยา ทักษกรเป็นผู้ที่ออกอาการหวงน้องสาวกับเขามากที่สุดจนถึงขั้นเคยไล่เขาออกจากบ้านในครั้งแรกที่เหยียบย่างไปที่นั่น

“เอ้อ...เปล่าหรือก ก็มองไปเรื่อยเปื่อย”

หนึ่งในสามเสือแห่งตระกูลริยะสัจย์บอคน้องเขยน้ำเสียงเรียบ มีเพียงน้อยนิดตาคมกริบเท่านั้นที่ยังคงมีประกายวูบไหวปรากฏให้เห็น สาเหตุมาจากการเห็นร่างของหญิงสาวคนหนึ่งทีโตะข้างล่าง ซึ่งดึงดูดสายตาของเขาจนไม่อาจละจากตรงนั้นได้

น่าแปลกนัก...ทั้งที่โตะดังกล่าวไม่ได้อยู่ใกล้กับตรงที่เขา นั่ง แต่เหตุใดเขาจึงเห็นอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจนนัก

สิ่งแรกที่สายตาของเขาปะทะอย่างจิงคือเรียวกา

เจ้าหล่อนขาสวยชะมัด!

ทักษกรรีบดึงสายตาคลับมามองน้องเขยที่นั่งอยู่ตรงข้ามในจับพลัน ไม่บ่อยครั้งนักที่ตัวเขาจะให้ความสนใจกับเพศตรงข้าม ใ้ว่าจะเบี่ยงเบนแต่เป็นเพราะผู้หญิงสมัยนี้น่าเบื่อหน่าย ทว่าคงต้องยกเว้นขวัญชีวน้องสาวของเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

“ตกลงคุณยังหาเวลาพาหนูฯไปฮันนีมูนไม่ได้หรือ” ชายหนุ่มถามน้องเขยเพื่อกลบเกลื่อนอาการบางอย่างที่เกิดขึ้น

“ตอนนี้กำลังเคลียร์งานอยู่ครับ คาดว่าคงจะว่างช่วงเดือนหน้า”

ฉอนตอบแล้วพานอยากรู้หนักว่าเมื่อไหร่ที่ชายผู้สุขุมคัมภีรภาพของภรรยาเผลอต้มองอะไรอยู่จึงมองไปยังจุดหมายที่อีกฝ่ายมองอีกครั้ง เป็นเพราะจุดที่เขาตั้งอยู่สามารถมองเห็นบริเวณด้านล่างของผับได้ค่อนข้างชัดเจน

แล้วฉับพลันดวงตาของชายหนุ่มลูกลีก็เบิกกว้างขึ้น เมื่อเห็นหญิงสาวรูปร่างระหงคั่นตาคนหนึ่ง กำลังยกแก้วขึ้นชนกับคนร่วมโต๊ะแล้วยกขึ้นดื่มลงคอรวดเดียวหมดแก้ว

ฉิบหายละ!

นั่นมันพี่พลูที่สาวเขาเองนี่หว่า หรือว่าเขาตาผาด

ชายหนุ่มรีบยกมือขึ้นขยี้ตาแล้วมองไปที่จุดเดิมอีกครั้งก็ยังคงเห็นเป็นภาพเดิม มองอย่างไรร่างที่เห็นก็คือพี่สาวเขาอยู่นั่นเอง แม้จะเห็นเพียงด้านหลังก็ตามแต่เขาก็จำได้ว่าเป็นใคร

ดื่มแบบนี้มันเดี๋ยวก็เมาแยหรือก ฉอนคิดอย่างกลัดกลุ้ม

“แล้วคุณล่ะอ๋อง มองอะไรอยู่”

ทักษะกรชอบเรียกน้องเขยผู้มีอายุเท่ากันเป็นชื่อภาษาไทยมากกว่าชื่อภาษาอังกฤษ คนถูกถามซึ่งกำลังตกอยู่ในอาการไม่ปกติอดสะอึกโหยงไม่ได้ แต่ยังไม่ทันได้ตอบคนถามก็พูดต่อออกมาอีกว่า

“ผู้หญิงคนนั้นสวยดีนะ”

“ผู้หญิงคนนั้นใครหรือครับ”

ถามออกไปแล้วฉอนก็อดสังหรณ์ใจไม่ได้ว่า ผู้หญิงคนนั้นที่ทักษะกรพูดถึงหวังว่าคงไม่ใช่พี่สาวเขาหรอกนะ

“คนสวมกางเกงยีนขาล้นกับเสื้อสีขาวนั่นไง”

ฉอนลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลางสังหรณ์เขานี้ช่างแม่นยำเสียจริง หรือว่า...ที่อีกฝ่ายจ้องมองอยู่เมื่อก็คือพี่สาวเขาเอง แบบนี้คงตรงกับสำนวนไทยที่ว่าจุดได้ดำตอเป็นแน่แท้

“ผู้หญิงตี้มเหล่า” คนเป็นน้องเขยแกล้งพูดเปรยขึ้นน้ำเสียงหมิ่นๆ เพื่อหยั่งท่าที “ดูไม่ค่อยดีเท่าไหร่นะครับ”

“ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้หญิงสมัยนี้ตี้มเหล่า”

คำพูดแสดงอาการไม่ยี่พระของพี่ภรรยาทำเอาคนฟังอดเงยหน้าขึ้นมองคนพูดไม่ได้

“คุณกรไม่ถือเรื่องแบบนี้หรือครับ”

“ถ้าอยู่ในขอบเขต ผู้หญิงสมัยนี้ควรต้องตี้มเหล่าให้เป็นจะได้ไม่ถูกใครมอมเหล่าได้ง่ายๆ”

ทักซกรพูดน้ำเสียงเรียบเรื่อย มองไปยังจุดเดิมอีกครั้งพลางยกแก้วเหล้าขึ้นหมุนเล่นไปมา รวากับตกอยู่ในอารมณ์สุนทรีย์

“ดูท่าทางคุณกรจะสนใจผู้หญิงคนนี้”

คนถูกถามนิ่งไปชั่วครู่

“ผมชอบผู้หญิงชาสวย”

คนถูกถามตอบไม่ตรงกับที่ถามซึ่งคำตอบดังกล่าวทำเอาคนถามนึกขบขันอยู่ในใจ สนใจผู้หญิงเพราะชาสวยนั่นะ! แล้วถ้าชาสวยอย่างเดียวหน้าไม่สวยล่ะเจ้าตัวจะชอบไหม

“แล้วถ้าชาสวยอย่างเดียวแต่หน้าไม่สวยล่ะครับ” คนเป็นน้องเขยเผลอหลุดพูดออกไปตามความคิด

“ถ้าบอกว่าไม่เป็นไรก็ดูจะใจเร็วไปหน่อย รอให้เจอแบบนี้ก่อนค่อยพูดก็ยังไม่สาย”

ฉอนฟังแล้วยิ้มจางๆ และเกือบจะหลุดปากบอกออกไปแล้วว่าผู้หญิงที่อีกฝ่ายกำลังให้ความสนใจและชมว่าชาสวยคือพี่สาวเขาเอง แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าพิธีณัติกรที่เคยเฝ้าปากออกมาว่า ไม่ค่อยชอบทักซกรนักถ้าจำไม่ผิด สาเหตุมาจากเพื่อนตัวเองคลังไคลซึ่งฟังแล้วไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าไร และตัวภรรยาเขาก็เคยบอกว่าพี่ชายเคยตั้งสเปกเอาไว้ว่า ผู้หญิงที่จะมาเป็นแฟนหรือภรรยาต้องไม่ใช่ผู้หญิงที่อายุมากกว่า พูดตรงๆ ก็คือไม่ชอบคน

อายุมากกว่านั่นเอง

ซึ่งที่ริชญญ์การ์อายุมากกว่าเขาสามปีก็ย่อมมากกว่าทักษกรสามปีด้วยเช่นกัน เรียกว่าตกลสเปกตั้งแต่ยังไม่ทันแนะนำให้รู้จักกันเลยก็ว่าได้

ด้วยเหตุผลที่ว่านี้เขาก็คิดว่าชีวิตของทั้งคู่คงยากที่จะโคจรมาเจอกันอีก ดังนั้นไม่บอกน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด ผมอนจึงหันเหหัวข้อสนทนาไปเรื่องอื่นในทันควัน

“ได้ยินหนูาบอกว่าคุณกรจะเปิดบริษัทใหม่หรือครับ”

พอพูดถึงเรื่องงานที่ตัวเองกำลังจดจ่ออยู่ที่ทักษกรก็เบนสายตากลับมาทันที

“ใช่ ผมจะเปิดบริษัทสำหรับรับรีโนเวต เพราะไหนๆ เราก็มีบุคลากรด้านนี้ที่มีความสามารถพร้อมอยู่แล้ว ตอนนีบริษัทที่รับทำแล้วมีฝีมือดี ๆ มีอยู่ไม่กี่แห่ง ดังนั้นเราต้องฉวยโอกาสนี้ไว้”

“ผมเห็นด้วยครับ ตอนนี้นักหันมานิยมรีโนเวตกันมากกว่าจะรื้อทิ้งแล้วสร้างใหม่ ผมเคยเห็นตึกแถวบางแห่งรีโนเวตออกมาจนจำสภาพเดิมไม่ได้เลยครับ”

“ใช่ ผมจะใช้ชั้นที่เคยเป็นห้องประชุมเก่าของบริษัทเปิดเป็นบริษัทกำลังเฟื่องฟูมันขนาดนักกรฝีมือดี ๆ มาตกแต่งสถานที่ใหม่อยู่” ทักษกรบอกคนเป็นน้องเขย

“มันขนาดกรฝีมือดีหรือครับ” ผมเผลอหลุดปากถามออกไปเพราะดันนึกถึงผู้เป็นพี่สาวขึ้นมาในทันใด เนื่องจากเจ้าตัวถือว่าเป็นมันขนาดกรฝีมือดีคนหนึ่ง

“ใช่ คุณรู้จักหรืออ๋อง”

คนเป็นน้องเขยรีบส่ายหน้าเป็นพัลวัน

“ปละ...เปล่าหรือครับ”

พูดปฏิเสธไปแล้วเผลอชำเลื่องมองไปยังโต๊ะของผู้เป็นพี่สาวด้านล้างแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นเจ้าตัวอยู่ที่นั่น หรือว่าจะกลับไปแล้ว ทำให้ชายหนุ่ม

ค่อยหายใจคล่องขึ้นมาน้อย แม้จะนึกเป็นห่วงอีกฝ่ายไม่น้อย แต่เขาก็คิดว่าเพื่อนๆ ร่วมโต๊ะคงไม่ปล่อยให้กลับตามลำพังหรอกน่า

“ผมก็นึกว่าคุณพอรู้จักบ้าง” ทักษกรพูดแล้วผู้คลุกชิ้นยื่นทำเอาคนเป็นน้องเขยเอ๋ออย่างสงสัย “นั่นคุณกรจะไปไหนหรือครับ”

คนถูกถามมองไปยังด้านล่างแวบหนึ่ง

“เจอคนรู้จักนะ เต็มวผมขอไปทักทายก่อน”

ซานนท์ต้องตะโกนถามเสียงดังแข่งกับเสียงนักร้องบนเวทีเมื่อเห็นหิรัญญิการ์ลุกชิ้นยื่น

“นั่นแกจะไปไหนยายพลู”

“ห้องน้ำ ฉันปวดฉี่ หรือแกจะไปเป็นเพื่อนฉันนั่งนั่นนี่”

ซานนท์ส่ายหน้าก่อนจะพยักพเอ็ดไปทางมาริสสา

“ให้ยายสาไปเป็นเพื่อนแกแล้วกัน”

คนถูกพยักพเอ็ดลุกชิ้นยื่นทันที

“ไปสิ ฉันกำลังนึกอยากจะไปห้องน้ำอยู่พอดี” พุดจบมาริสาก็ทำท่าจะประคองผู้เป็นเพื่อนไปยังห้องน้ำแต่เจ้าตัวส่ายหน้าไม่ยินยอม

“ฉันเดินเองได้น้า”

“แค่ลุกชิ้นแกแยงเซ อย่าได้อันักเลยน้า” พุดจบก็ตรงเข้าประคองทันที ไม่สนใจทำอิดเอื้อนของอีกฝ่ายแม้แต่น้อย ครั้นเดินไปได้สักพักคนถูกประคองก็บ่นขึ้นพลางยกมือขึ้นกุมศีรษะ

“ฉันปวดหัวจังเลยยายสา”

“ก็จะไม่ปวดได้ไงละ ก็เล่นดื่มเข้าไปเพียวๆ แบบนั้น แล้วแคะไม่ได้คอแข็งแบบนั้นหรือพี่ชาตินี้หว่าจะได้ไม่รู้สิกรู้สาอะไร” มาริสาพูดแล้วอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะตามปกติผู้เป็นเพื่อนจะไม่ค่อยได้แตะต้องพวกแอลกอฮอล์นัก เรียกว่านานทีปีหนเลยก็ว่าได้ “เดี๋ยวล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นเดี๋ยวก็หาย หรือถ้าจะให้ดีก็ล้างคออ้วกออกมาซะจะได้ดีขึ้น”

คนถูกบอกให้ล้วงคออ้วกหัวเราะคิก

“บ้าเหอ กินเข้าไปแล้วจะอ้วกทำไมให้เสียดายของล่ะ”

ซึ่งก็เป็นอย่างที่มาริสาว่่าจริงๆ หลังจากออกจากห้องน้ำแล้วจัดการล้างหน้าล้างตาจึงค่อยรู้สึกสดชื่นขึ้นบ้าง แม้จะยังมีอาการปวดศีรษะหนึบๆ อยู่บ้าง ครั้นหันไปมองผู้เป็นเพื่อนยังไม่เห็นอีกฝ่ายตามมาออกมา ทิริญญิการ์จึงตัดสินใจเดินออกมารอด้านนอก เมื่อเห็นว่าตรงได้ร่มไม้ใหญ่ริมทางเดินทางด้านซ้ายมือมีเก้าอี้ยาวสีขาวตั้งอยู่ จึงคิดจะเดินไปนั่งตรงนั้นเพื่อลมเย็นๆ จะช่วยให้อาการที่เป็นอยู่ดีขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย

ทว่า...

ขณะที่กำลังจะเดินเลี้ยวออกไปยังจุดหมายปลายทาง ก็ปะทะเข้ากับร่างสูงของผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังเดินกดโทรศัพท์ที่อยู่อย่างจ้ง กระทั่งโทรศัพท์ในมือของอีกฝ่ายกระเด็นตกลงบนพื้นพร้อมทั้งเสียงโวยวายขึ้นมาว่า

“เฮ้ย! อะไรกันวะ”

ทิริญญิการ์เชื่อว่าจะไม่เจ็บเพราะหน้าผากของเธอกระแทกเข้ากับไหล่ของเจ้าของร่างสูงที่ตัวเองชนเต็มแรงจนต้องร้องอุทานออกมา

“โธ้ย!”

ครั้นเงยหน้ามองผู้ที่ตัวเองเดินชน ตาของหญิงสาวก็เบิกโพลงอย่างตกใจและคาดไม่ถึง เพราะเจ้าของร่างสูงที่เดินชนนั้นคือ...ทักษกร พี่ชายของน้องสะใ้ คนที่เธอเพิ่งเอ่ยปากพูดค่อนว่ามาริสาว่่าผู้เป็นเพื่อนไปนั่นเอง

‘อะไรจะบังเอิญขนาดนั้นนะยายพลู’

แม้จะไม่เคยรู้จักหรือเจอกับอีกฝ่ายจ้งๆ มาก่อน แต่มาริสาว่่าทั้งเอารูปให้ดูและพูดถึงจนแทบล้งหูฟ้ง ความรู้สึกของเธอมี่ต่อผู้ชายคนนี้จ้งอยู่ในทางด้านลบมากกว่าบวก และเพราะอาการมีนศีรษะที่เป็นอยู่ก่อนหน้านี้ รวมกับหน้าผากของตัวเองกระแทกกับไหล่หนาของอีกฝ่ายเข้าเต็มแรง ทำให้เกิดเป็นความมพะอืดพะอมที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่ในลำคอและตีขึ้นมอย่างรวดเร็ว

ของเหลวจากลำคอหรือพุดง่ายๆ ก็คืออ้วกพุ่งพรวดใส่ร่างสูงตรงหน้า

ทันที

พรวด!

ทักซกรที่กำลังยืนตะลึงพรึงเพริดอยู่เพราะไม่คิดว่าผู้หญิงที่เดินชนเขาจะเป็นคนที่ตัวเองให้ความสนใจตอนนี้อยู่บนชั้นลอยและยังไม่หายจากอาการตกตะลึง ก็ต้องอุทานออกมาด้วยความตกใจซ้ำสองจากของเหลวกลื่นคละคลุ้งที่พุ่งใส่อกเสื้อเขา

“เฮ้ย...อะไรกันวะ”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำเอาอาการเจ็บหน้าผากจากการปะทะ หรือแม้แต่อาการปวดหัวหนึบๆ บวกพะอืดพะอมที่หิริธัญญิการ์กำลังเป็นอยู่หายเป็นปลิดทิ้ง อาจจะหายตอนที่อวกใส่อีกฝ่ายแล้วด้วยซ้ำ หญิงสาวจึงตัดสินใจอาศัยช่วงที่อีกฝ่ายยังยืนตกตะลึงก้มลงมองเสื้อตัวเองอยู่วิ่งผละหนีไปทันที

ทำนองเดียวกับชนแล้วหนี แต่ของเธอเป็นอวกแล้วหนี ตอนนี้อยู่ไปตั้งตัวก่อนเถอะ

หญิงสาววิ่งลัดเลาะไปยังรถยนต์ของตัวเอง ก่อนจะเปิดประตูหยิบขวดน้ำมาบ้วนปาก จนกลิ่นไม่พึงประสงค์ค่อยๆ หายไป แล้วจึงเข้าไปนั่งสงบสติอารมณ์ภายในรถพวงมาลัยเหตุการณืที่เกิดขึ้นเมื่อกี้

เมื่อกี้...เธออวกใส่ผู้ชายคนนั้น ผู้ชายที่ชื่อทักซกรนี่นะ

เวอร์ละเอียดพลู แถมอวกใส่แล้วหนีอีกต่างหาก ถ้าเกิดเจอเขาอีกครึ่ง เธอจะทำหน้าอย่างไรละนี่

แต่... วงจรชีวิตของเธอกับเขาไม่น่าจะมาบรรจบพบกันได้หรอกน่า คิดได้ดังนั้นดวงหน้าของคนอวกแล้วหนีก็ยิ้มย่องผ่องใส แล้วต้องสะดุ้งเมื่อเสียงสมาร์ตโฟนในกระเป๋าใบใหญ่ดังขึ้น เมื่อเห็นชื่อของผู้เป็นเพื่อนที่หน้าจอก็รีบกดรับทันที

“ว่าไงยายสา”

“ฉันไม่ว่า แต่จะด่าแถกยายพลู ฉันออกมาไม่เจอก็นี่ก็เป็นห่วง กลัว

ว่าแกแอบไปอ้วกอยู่ที่ไหน”

“ฉันไม่ได้แอบแต่อ้วกใส่ถังๆ เลยแหละ แถมอ้วกใส่คนที่แกชื่นชอบด้วยแหละยายสาเอ๊ย” หิรัญญิการ์ตอบเพื่อนอยู่ในใจแต่ปากก็พูดออกไปว่า

“ฉันอยู่ที่รถกำลังจะกลับแล้ว ฝากแกบอกพวกที่โตะด้วยแล้วกันว่าฉันขอตัวกลับก่อน มินหัวชะมัด”

“แล้วแกขับรถกลับคนเดียวได้หรือ ให้ฉันนั่งไปเป็นเพื่อนไหมล่ะ”

“ไม่ต้อง” หิรัญญิการ์ตปฏิบัติเสธทันควัน “แกกลับไปนั่งกับพวกพี่พริ้งเถอะ เดี่ยวฉันถึงบ้านแล้วจะโทร. รายงาน”

“อืม ถ้าอย่างนั้นแกก็ขับรถดีๆ ระวังตำรวจด้วยแล้วกัน”

๒

ฝากไว้ก่อนเถอะ

ขณะเดียวกัน คนถูกอ้วกใส่แล้วหนีซึ่งๆ หน้าอย่างทักซกร หลังจากยืนตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นอันไม่พึงประสงค์จากของเหลวที่เลอะเทอะอยู่ตรงอกเสื้อ ชายหนุ่มก็มลงมองนิดหนึ่งแล้วเบือนหน้าหนีโดยเร็ว ความรู้สึกที่ตามมาคือความโกรธแต่ไม่นานก็กลายเป็นความขบขัน โศคิตที่ตอนนี้อยู่คนเดียวไม่มีใครมาเห็นเข้า

ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งจะถูกผู้หญิงอ้วกใส่เป็นครั้งแรก มีหน้าซำยังอ้วกแล้วหนีอีกต่างหาก

คนอ้วกใส่เขาแล้วหนีก็เป็นผู้หญิงที่เขาถูกตาต้องใจเพราะขาสวย ส่วนหน้าตานั่นเป็นเพียงของแถมที่ตามมาซึ่งก็ถูกใจเขาอีกเช่นกัน ทำให้นึกถึงคำพูดของน้องเขยที่ถามเขาว่าถ้าขาสวยแต่หน้าไม่สวยขึ้นมาในทันที

นี่ถ้าพี่ชายทั้งสองหรือน้องสาวรู้เรื่องที่เขาถูกผู้หญิงอ้วกใส่แล้วหนีเข้า มีหวังคงหัวเราะขำเขากันเป็นแถวแน่

ชายหนุ่มส่ายหน้าพาลงเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกลจากที่ยืนนั่งก่อนจะใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ชุบน้ำแล้วเช็ดคราบอ้วกอยู่หลายครั้ง แต่กลิ่น

ก็ยังคงบอวลอยู่จนต้องตัดสินใจถอดเสื้อออกแล้วขี้แรงๆ

ทว่า...

ขณะกำลังจะสวมเสื้อที่บิดจนหมาด เสียงร้องวิ๊ดวายกระตุ้วู้ก็ดังขึ้นตรงทางเข้าห้องน้ำเสียก่อน

“อู๋ตายแล้ว ฉันตาผาดหรือว่าเมาหือนังแจ็ด นันคนเป็นๆ หรือเทพบุตรกันละนัน ล้อหล่อ” คนพูดพูดพลางปาดน้ำลายที่ไหลย่อยตรงมุมปากหน้าตาบ่งบอกว่ารำสุราเข้าไปไม่ใช่่น้อย

“นันสินังปริม ออกขาวๆ นันก็น่าชบชะมัด”

“นังแจ็ด ฉันเห็นก่อนหล่อนะยะ ดั่งนั้นพ่อหนุ่มคนนี่ต้องเป็นของฉัน” คนส่งเสียงคนแรกพูดอย่างหมายมั่นปั้นมือ

“เห็นก่อนเห็นหลังไม่สำคัญ มันอยู่ที่ความสามารถยะนังปริม” คนเห็นทีหลังพูดอย่างไม่สนใจ

“กะเทยควายอย่างแกกล้าจะมาสู้ฉันหรือนังแจ็ด”

“กะเทยควายไม่ควายไม่สำคัญ มันอยู่ที่ลีลาเด็ดหรือไม่เด็ดยะนังปริม ซึ่งฉันมั่นใจว่าฉันเด็ดกว่าแกแน่นอน”

คนพูดผู้มีรูปร่างเตี้ยล่ำเป็นมะขามข้อเดียว หน้าตาแต่งจนเข้มจัด ขวนขวัญหนีดีฝอมมากกว่าน้ามอง ริมเดินอย่างสามชুমตรงรี่เข้าไปหาหนุ่มหล่อที่ยืนเปลือยหน้าอกอยู่ซึ่งผู้เป็นเพื่อนผู้มีรูปร่างผอมบางราวไม้เลียบผี แม่จะเสียเปรียบด้านรูปร่างแต่ก็ไม่ยอมแพ้ริมเดินตามเข้าไปติดๆ

ทักษะกรที่จู่ๆ ก็กลายเป็นสินค้าที่กำลังถูกเลือกริบสวมเสื้อโดยเร็ว ก่อนจะปรายตาเข้มจืดมองไปยังคนทั้งคู่ที่ตอนนี้มายืนอยู่ตรงหน้า ปกติตัวเขาไม่ใช่พวกเหยียดหรือรังเกียจเพศที่สามแต่อย่างใด เพราะลูกน้องหลายคนในบริษัทก็เป็น แต่วันนี้ขอสักหน่อยเถอะน้า

แหม...คุยกันเป็นตุเป็นตะถามกันเองตอบกันเอง ถามเขาลักค้ำก่อนดีไหม

“ใครจะเข้ามาก่อนละ หรือจะพร้อมๆ กันก็ได้”

คำพูดกำกวมชวนให้เข้าใจผิดของชายหนุ่มหน้าหล่อเหลา ทำเอาสองกะเทยยิ้มกริ่มอย่างถูกใจจนแทบจะอดใจเอาไว้ไม่ไหว

“ตรงนี่เลยหรือคะ” คนชื่อปริมถามพลางเลียริมฝีปากแผลลิ้นๆ ไปมา

“นั่นสิคะ ตรงนี่มันประเจิดประเจ้อ เดี่ยวจะโดนข้อหาอนาจารนะคะ หรือถ้าชอบแบบนี้แจ๊ตก็จัดให้ได้ค่ะ” คนชื่อแจ๊ตพูดพลางลูบริมฝีปากแล้วหันไปทางผู้เป็นเพื่อน “ขอฉันก่อนแล้วกัน แยกไปดูต้นทางนั่งปริม”

“ไม่ได้ ฉันต้องเป็นคนได้ก่อน แกนั่นแหละนั่งแจ๊ต ไปดูต้นทาง”

ก่อนที่คนทั้งคู่จะเถียงกันต่อทักซกรก็หวาดเสียวเข้มออกไป

“เข้ามาพร้อมๆ กันนั่นแหละ เมื่อกี้เพิ่งถูกคนมาอ้วกใส่กำลังหาคนเตะระบายอารมณ์อยู่พอดี ไม่ได้เตะกะเทยมานานแล้ว วันนี้โชคดียิ่งๆ”

“อ้าว...”

“อ้าว...”

ทั้งสองร้องอ้าวขึ้นพร้อมกัน ดวงหน้าระริบที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้เปลี่ยนเป็นซีดเผือด

“ไม่ต้องอ้าว เข้ามาเลย พ่อจะเตะให้หน้าเขียวเลย”

ชายหนุ่มพูดจบก็ยกมือทั้งคู่ขึ้นหักนิ้วดังกร๊อบพลางขยับเท้าขวาไปมาทำเอาสองกะเทยถอยหลังกรูดจากท่าทางเอาจริงเอาจังที่เห็น ตอนแรกเข้าใจผิดคิดว่าคนหล่อชอบแบบสวิงกิง

“แกเข้าไปลิ้นแจ๊ต แกเป็นคนเห็นก่อนไม่ใช่เธอ”

คราวนี้ทั้งคู่เริ่มเถียงกันผิดกับตอนที่แย่งกันประหนึ่งหน้ามือเป็นหลังเท้า

“แกนั่นแหละเข้าไปเถอะ ฉันเสียสละให้” คนพูดพูดจบก็แผ่นแนบออกไปก่อนทันที คนเป็นเพื่อนก็รีบแผ่นตามไปติดๆ เช่นกัน เพราะยังไม่อยากถูกหนุ่มหล่อเตะ

“แกรอฉันด้วยนั่งแจ๊ต”

ทักซกรมองตามหลังสองกะเทยแล้วส่ายหน้าไปมา นึกถึงหญิงสาว

ต้นเหตุที่นอกจากจะอ้วกใส่เขาจนเหม็นไปทั้งตัวแล้ว ยังเกือบทำให้เขาถูก
กะเทยปล้ำพาลงคิดในใจอย่างเช่นเขี้ยว

ฝากไว้ก่อนเถอะ!

เมื่อชายหนุ่มกลับไปยังโต๊ะอีกครั้งและมองไปยังโต๊ะของหญิงสาวที่
ฝากความเลอะเทอะไว้ให้ เขาก็ไม่เห็นเจ้าตัวอยู่ที่นั่นแล้ว ซึ่งทำทางดังกล่าว
ก่อความสงสัยให้เกิดกับฉอนไม่น้อย

“คุณกรหายไปในไหนมา แล้วมองหาใครอยู่หรือครับ”

“ปละ...เปล่า” คนถูกถามตอบน้ำเสียงตะกุกตะกักเล็กน้อย

“แล้วนั้นทำไมเลื้อเปียกล่ะครับ” คนเป็นน้องเขยเอ่ยถามเมื่อเห็นนอก
เสื้อของอีกฝ่ายที่สวมเสื้อสีฟ้าอ่อน เมื่อเปียกจึงเห็นรอยได้อย่างชัดเจน

“ถูกคนอ้วกใส่” ทักษกรตอบออกไปตามตรง

“ถูกคนอ้วกใส่หรือครับ” ฉอนย่อนถามเสียงดัง

“ใช่ ผู้หญิงด้วยนะ”

คำพูดของทักษกรทำให้ฉอนอดที่จะนึกถึงผู้เป็นที่สาวขึ้นมาไม่ได้
เขาพยายามเมียงมองไปที่โต๊ะก็ไม่เห็นหรือว่าเจ้าตัวกลับไปแล้ว โท. หาก
เป็นฝากข้อความ แล้วผู้หญิงที่ไหนกันนะถึงกล้าอ้วกใส่ที่กรรยาเขาได้ แล้ว
คนเนี่ยบกริบอย่างอีกฝ่ายไม่โกรธแค้นหรือ แต่ทำทางที่เห็นไม่บ่งบอกว่าโกรธ
เลยนี่นา

“แถมอ้วกแล้วหนีอีกต่างหาก”

“อ้วกแล้วหนี!”

ทักษกรพยักหน้าพาลงจตุรรอยยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งแล้วพูดเพิ่มพำกับ
ตัวเอง

“หนียังไงก็จะตามหาให้เจอ”

คิ้วเข้มของฉอนขมวดเข้าหากัน นึกแปลกใจไม่น้อยเพราะสีหน้าของ
ทักษกรยามพูดนั้นไม่ได้ฉายแววโกรธเคืองแม้แต่น้อย เหมือนอยากเจอด้วย
เหตุผลอย่างอื่นมากกว่า

เรือนช้อนกลิ้งคอฟฟี่คาเฟ่

พิธีณัฐฎิการ์ก้าวลงจากรถยนต์คันใหญ่คู่ใจ ก่อนจะยื่นกอดอกมองร้านกาแฟของตัวเองด้วยความชื่นชม ชื่อของร้าน เรือนช้อนกลิ้งคอฟฟี่คาเฟ่ ซึ่งหญิงสาวมั่นใจว่าไม่ซ้ำกับร้านใครอย่างแน่นอนนั้น นางพูดแก้วผู้เป็นนายเป็นคนตั้งให้ และนอกจากชื่อร้านจะสะดุดหูแล้วยังตั้งอยู่ในทำเลทองอย่างริมถนนเลียบบางสวนรามอินทรา ซึ่งเป็นจุดที่ใครต่อใครผ่านไปมาต้องสะดุดตา จนอดไม่ได้ที่จะเหลียวกลับมาองซ้ำอีกครั้งจากที่เธอยืนสังเกตอยู่

สาเหตุที่ว่าน่าจะมาจากการตกแต่งของร้าน ที่เป็นการผสมผสานระหว่างความวิจิตรงดงามแบบไทยสมัยโบราณ กับความทันสมัยสไตล์โมเดิร์นแบบตะวันตกที่เน้นหนักไปทางรูปทรงเรขาคณิต

พื้นที่กว้างขวางภายในร้านถูกแบ่งเป็นสองส่วน ที่แม้จะดูแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทว่ามุมเหลี่ยมต่างๆ กลับลงตัวกลมกลืนแนบเนียนไม่ขัดตาทางซ้ายมือถูกจัดวางไว้ด้วยโต๊ะเก้าอี้รูปทรงทันสมัยอย่างเหมาะสม เบาะรองนั่งสีเส้นสดใสที่วางไว้บนเก้าอี้ นอกจากจะนั่งพิงอย่างสบายแล้วยังทำให้ร้านดูสว่างไสวขึ้น ตามมุมต่างๆ จัดวางชั้นหนังสือสำหรับให้ลูกค้าอ่านระหว่างดื่มด่ำกับรสชาติของกาแฟ ช่วยทำให้บรรยากาศคล้ายกับการนั่งดื่มกาแฟภายในบ้านของตัวเองมากกว่านั่งอยู่ในร้าน

เคาน์เตอร์สีดำสนิทสำหรับวางเครื่องชงกาแฟสีน้ำตาลเข้มถูกสั่งทำเป็นพิเศษไม่ซ้ำแบบใคร ผั่งด้านหลังเป็นภาพเมนูของกาแฟชนิดต่างๆ โดยมีชื่อเขียนไว้อยู่ด้านล่างของภาพ ด้านขวาเป็นถ้วยกาแฟรูปทรงสวยงามแปลกตาแขวนเรียงรายอยู่อย่างมีศิลปะ

ส่วนที่สองทางด้านขวามือมีการตกแต่งราวกับอยู่ในยุคสมัยโบราณ ไม่ว่าจะเป็นพื้นกระดานที่ถูกขัดจนมันวับ ตั้งไม้สักสีเหลืองทองประดับมุมถูกวางไว้เป็นจุดๆ มีเบาะลวดลายไทยไว้สำหรับให้ลูกค้านั่งพิง นอกจากนั้นบนเพดานยังมีภาพวาดลวดลายไทยอ่อนช้อยงดงาม ตามผนังมีภาพชนมไทย

ชาววังนานาชนิดติดอยู่เป็นระยะ มีชื่อประกอบไว้ทุกภาพ สลับกับภาพชา
 คุณภาพตีชนิดต่างๆ รวมทั้งสรรพคุณ

ภายในตู้กระจกโค้งแบบโบราณลวดลายวิจิตร วางเรียงรายไว้ด้วย
 ขนมไทยชาววังสีล้วนสวยงาม รวมทั้งหน้าตาน่ากินหลากหลายชนิด บน
 ภาชนะที่มองดูก็รู้ว่าเป็นของเก่าแก่ทรงคุณค่า

การตกแต่งร้านและแนวคิดต่างๆ นั้น หิรัญญิการ์ซึ่งเคยประกอบ
 อาชีพมัณฑนากรมาก่อนเป็นผู้สรรค์สร้าง เธอไม่ยอมทำร้านกาแฟให้
 เหมือนใคร ส่วนใหญ่ร้านกาแฟทั่วไปมักจะคล้ายกันแทบทุกร้าน และที่
 เหมือนจนกลายเป็นของคู่กันก็คือขนมเค้ก หญิงสาวคิดว่าถ้าเปลี่ยนจาก
 ขนมเค้กแบบฝรั่งเป็นขนมไทยโดยเฉพาะขนมชาววังที่นางพูดแก้วผู้เป็นนาย
 มีชื่อเสียงทางด้านนี้อยู่แล้วก็น่าจะดีไม่น้อย

ที่สำคัญหญิงสาวเคยเข้าไปตี๋มกาแฟที่ร้านกาแฟนรสิงห์ในโรง-
 พยาบาลพระมงกุฎเกล้า ซึ่งเธอรู้ว่าร้านดังกล่าวเป็นร้านกาแฟที่เกิดขึ้น
 เป็นแห่งแรกในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ร้าน
 กาแฟนรสิงห์นั้นขึ้นชื่อทั้งในด้านรสชาติของกาแฟและอาหารชาววังทั้งคาว
 และหวานต่างๆ ตั้งแต่สมัยก่อนจนกระทั่งบัดนี้ แล้วทำไมเธอจะทำร้าน
 กาแฟควบคู่ไปกับขนมไทยบ้างไม่ได้

“อ้าว...คุณพลู เมื่อคืนไปงานเลี้ยง แต่นึกนี่ว่าจะกลับมาอนที่นี่”

ทิพวรรณซึ่งเป็นบาร์ิสตาประจำร้าน และเพิ่งเดินทางมาถึงที่ทำงาน
 เย้ยทักเจ้านายสาวด้วยน้ำเสียงแปลกใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายยืนกอดอกอยู่หน้า
 ร้าน ทำเอาคนถูกทักสะดุ้งโหยง

“อ้อ...เมื่อคืนถนนโล่งก็เลยกลับไปนอนที่บ้านสวนแล้วก็รีบออกมา
 แต่เข้านี้แหละจ๊ะ”

หิรัญญิการ์ตอบพลางยิ้มแห้งๆ เมื่อคืนหลังจากสร้างวีรกรรมที่ไม่น่า
 จดจำด้วยการอ้วกใส่ทัชชกร แล้วยังหนีมาริสาผู้เป็นเพื่อนกลับบ้าน ตอน
 แรกหญิงสาวตั้งใจจะขับรถกลับมาอนที่ร้านซึ่งอยู่ไม่ไกลกับสถานที่ที่เธอ

ไปงานเลี้ยงนัก แต่เป็นเพราะความตกใจหรืออะไรก็แล้วแต่ ทำให้เธอขับรถกลับบ้านสวนเฉยเลย

ก็ตั้งแต่เกิดมาจนอายุย่างเข้าสามสิบ เพิ่งจะเคยเมาแล้วอ้วกใส่คนอื่น ก็คราวนี้แหละ แล้วหญิงสาวก็อดยิ้มออกมาด้วยความขบขันไม่ได้ เมื่อนึกถึงสีหน้าตกใจของชายหนุ่มที่เธออ้วกใส่ ทั้งแอบนึกสมน้ำหน้าไปด้วย จากความหมั่นไส้ที่มีอยู่ก่อนหน้า เพราะได้ยื่นเพื่อนสนิทพูดชื่นชมอีกฝ่าย ให้ฟังอยู่บ่อยๆ จนเธอคร้านจะฟัง

หวังว่าวงจรชีวิตของเขากับเธอคงไม่โคจรไปเจอกันอีกหรือกนะ
อย่าได้เจอกันอีกเป็นดีที่สุด

แต่...คนกำลังนึกภาวนาคงลืมไปว่า น้องสาวของคนที่กำลังนึกถึงอยู่นั้นเป็นน้องสะใภ้ตนเอง

“เอ่อ...เกือบลืมบอก เมื่อตอนคำพอคณพลออกไปนะคะก็มีลูกค้าเข้ามาสั่งขนมบุหลันดั้นเมฆกับช่อม่วงอย่างละห้าสิบก่องแน่ะคะ บอกว่าจะเอาไปเป็นอาหารว่างงานเลี้ยงน้ำชา”

“จริงหรือจ๊ะ ตีใจจัง”

เจ้าของร้านสาวพูดด้วยน้ำเสียงดีอกดีใจ เพราะนับตั้งแต่เปิดร้านเมื่อหลายเดือนก่อน สำหรับทางด้านกาแฟนั้นได้รับคำชมว่ารสชาติดีอร่อย กลมกล่อม เพราะตัวที่พรวรรณถูกเธอส่งไปเรียนรู้เทคนิควิธีและเคล็ดลับการชงกาแฟจากบาริสต้ามืออาชีพที่เปิดสอนอยู่ในโรงแรมใหญ่ระดับห้าดาวอยู่หลายวัน และก่อนจะทำการเปิดร้านอย่างเป็นทางการ ทัศนัญญาก็เกณฑ์เพื่อนฝูงมาเป็นหนูทดลองกาแฟของจริง ทำการปรับปรุงรสชาติทั้งเพิ่มและลดสูตรที่ได้มาจนได้ที่

แต่สำหรับขนมชาวยังไม่เป็นที่นิยมนัก อาจเป็นเพราะคนดื่มกาแฟมักจะนึกถึงเค้กมากกว่า กระทั่งหญิงสาวต้องมีชาชนิดต่างๆ บริการเป็นของแถมให้พร้อมขนม หลังจากนั้นอาจเป็นเพราะพูดกันปากต่อปาก ลูกค้าที่เข้าร้านมาใครชอบดื่มชากับขนมไทยก็เลือกเดินเข้าทางด้านขวามือ ส่วนใคร

อยากดื่มด่ำกับรสชาติของกาแฟก็แยกไปทางซ้ายมือ

“คุณพลู...คุณพลู ทำไมไม่เจียบไปล่ะคะ”

เสียงเรียกพร้อมทั้งแรงสะกิดที่แขนทำให้คนกำลังตกอยู่ในวงค์
ความคิดรู้สึกตัว

“ฉันกำลังคิดถึงวันที่ร้านเปิดใหม่ๆ นะ ตอนนั้นประตูทางขวามือแทบ
จะไม่มีใครเปิดเข้าไปเลยนะ”

ทิพวรรณหัวเราะคิกพรางพยักหน้าเห็นด้วย

“นั่นสิคะ มีแต่คนเข้ามาดื่มกาแฟและถามหาแต่เค้ก แต่ไม่มีใคร
สนใจขนมไทยๆ เลยสักคน”

“ดีนะที่ร้านไม่ต้องเสียค่าเช่าเหมือนที่อื่น ไม่งั้นคงไม่เป็นท่าแน่นอน”

หิรัญญิการ์พุดน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ เพราะร้านกาแฟที่เธอเฝ้ามองอยู่
ในขณะนั้นนั้น เมื่อก่อนเป็นทาวนโฮมของผู้เป็นยายที่ให้ชาวต่างชาติเช่าทำ
บริษัท แต่ครั้นหมดสัญญาเจ้าตัวก็ไม่ยอมให้ต่อ หญิงสาวจึงเอ่ยปากขอสอง
ห้องแรกมาทำร้านกาแฟ โดยการรีโนเวตให้เป็นอย่างที่เห็นในปัจจุบัน ส่วน
ที่ถัดไปจากเรือนไทยที่ยังเหลืออยู่อีกสองห้อง เธอคิดว่าในอนาคตอาจทำ
เป็นสำนักงานรับตกแต่งภายในเป็นจ๊อบๆ ไป เพราะแม่จะลาออกมาแล้วแต่
ก็อดเสียตายอาชีพร่ำเรียนมาไม่ได้

“นั่นสิคะ แต่บอกคุณท่านไปแล้วนะคะเรื่องขนมที่ลูกค้าสั่ง”

คุณท่านที่พูดถึงคือนางพุดแก้วนั่นเอง เพราะตัวทิพวรรณนั้นเป็นลูก
หลานคนเก่าคนแก่ในบ้านไม่ใช่ใครที่ไหน ซ้ำยังเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่
เด็ก ความไวเนื้อเชื้อใจที่มีจึงมอบให้อีกฝ่ายอย่างเปี่ยมล้น เพราะเห็นกันมา
แต่เล็กแต่น้อย

“คุณยายคงดีใจมากที่ได้มีอะไรทำ”

“ใช่ค่ะ คุณท่านทำขนมอร่อยออกค่ะ ตอนนี้มีคนสั่งออร์เดอร์ขนม
ไทยชาววังทุกวัน แต่เมื่อวานเยอะที่สุด” ทิพวรรณบอกคนเป็นเจ้านายก่อน
คิดว่าจะขมวดเข้าหากัน “ทำไมหน้าตาคุณพลูเหมือนคนอดนอนเลยล่ะคะ”

หิรัญญิการ์เปลอยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองไปมา อยากจะบอกออกไป
 นึกว่าเมื่อคืนกว่าเธอจะข่มตาให้หลับได้ก็เกือบสว่าง สาเหตุมาจากภาพที่เธอ
 ทำเรื่องขายหน้าอ้วกใส่ทักษกรนั้นแหละ แม้จะพยายามมองเรื่องที่ตัวเองทำ
 ไปให้เป็นเรื่องขบขันถึงสะอากสะใจก็ตาม แต่ในความเป็นจริงภาพที่ว่านั้น
 ตามหลอกหลอนเธอจนนอนแทบไม่หลับ

“ก็เมื่อคืนไปงานเลี้ยงแล้วดื่มเหล้าเข้าไปไม่นอน นานๆ กินทีเลยนอน
 ไม่ค่อยหลับ” หญิงสาวกล่าวโทษเหล่ากลบเกลื่อน

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวแต่นทำมะปืดโซดาให้กินนะคะ”

“มะปืดโซดา!” หิรัญญิการ์อุทานเสียงสูง “เคยได้ยินแต่มะนาวโซดา”

ทิพวรรณหัวเราะคิกก่อนจะเดินนำเจ้านายสาวเข้าไปภายในร้านทาง
 ด้านซ้ายมือ ตรงดิ่งไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม

“คืออย่างนี้คะ พนักงานใหม่สองคนที่แต่นเพิ่งรับมาทำงาน หนึ่งใน
 นั้นชื่อนิดหน้อยมาจากจังหวัดจันทบุรี”

หิรัญญิการ์พยักหน้า หญิงสาวเพิ่งนึกได้ว่าเป็นคนเอยปากให้อีกฝ่าย
 หาคณมาช่วย จากตอนแรกที่คิดว่าอยู่กันแค่สองคนคงไม่เหลือปากกว่าแรง
 แต่ด้วยลูกค้ายิ่งเพิ่มมากขึ้นจากเดิมทำให้ต้องหาคณมาเสริม

“แล้วเกี่ยวอะไรกับมะปืดโซดาที่พูดถึงนี่ละแต่น” คนถามเดินไปเปิด
 แอร์ในร้านเพราะอีกไม่นานก็จะเปิดร้านแล้ว จากนั้นจึงเดินมาทุดนั่งลง
 ตรงสตูลหน้าเคาน์เตอร์

“คุณพลูู้จักส้มจี๊ดใหม่คะ” ทิพวรรณไม่ตอบแต่ย้อนถามขึ้นมาแทน

“รู้จักสิ ค่อยส้มแต่ลูกเล็กกว่ามาก”

“นั่นแหละคะ คนกรุงเทพฯ จะรู้จักชื่อส้มจี๊ด แต่ถ้าเป็นคนเมืองจันท์
 จะเรียกว่ามะปืดคะ นิดหน้อยบอกว่าที่บ้านใช้มะปืดทำกับข้าวเช่นพวกต้มยำ
 ต้มส้ม จะมีรสชาติอร่อยกว่ามะนาว เพราะมะปืดมีทั้งความเปรี้ยวหวาน
 ขณะที่มะนาวเปรี้ยวอย่างเดียว” พุดพลางทำน้ำมะปืดโซดาให้ผู้เป็นเจ้านาย
 ไปด้วยซึ่งใช้เวลาไม่นานก็เสร็จเรียบร้อยแล้วยื่นส่งให้ “เดี๋ยววันนี้แต่นจะ

ลองให้ลูกค้าชิมเป็นของแถมค่ะ”

หิรัญญิการ์รับมาดื่มอีกใหญ่ก่อนจะทำตาโต

“อืม...อร่อยจริงอย่างที่แต่ว่า มีรสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ ชอบชื่อจริงๆ ใช้ชื่อว่ามะปี้ดไซดาในเมนูนะ เพราะเห็นชื่อก็บ่งบอกถึงความแซบแล้ว ถ้าอย่างนี้ทำน้ำส้มมะปี้ดขึ้นมาอีกอย่างสิแต่เน่ ต้องอร่อยแน่ๆ”

“ค่ะคุณพลู แต่เน่กำลังจะบอกอยู่พอดี นิดหน่อยลองทำให้กินแล้ว อร่อยอย่างบอกไม่ถูกเลยค่ะ”

“แล้วเด็กใหม่สองคนนั้นมาทำงานวันนี้หรือเปล่าจะแตเน่”

“ใช่ค่ะ เดี่ยวถ้าคุณพลูเห็นรับรองว่าต้องหัวเราะก๊ากอย่างแน่นอนค่ะ”

เสียงของสมาร์ตโฟนที่ตั้งขึ้นทำให้การสนทนาที่กำลังออกรสออกชาติ ต้องหยุดชะงักลง หิรัญญิการ์หยิบจากในกระเป๋าสะพายใบใหญ่ขึ้นมาดู ครั้นเห็นชื่อของคนโทร. มาหญิงสาวก็ยิ้มอย่างดีใจ เพราะเป็นผมน้องชายของเธอแน่นอน กำลังคิดว่าเดี๋ยวจะโทร. ไปเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนให้เจ้าตัวฟัง อยู่พอดี

“อ๋อ พี่กำลังจะโทร. ไปหาอยู่พอดี...”

ขวัญชีวามองสีหน้าและท่าทางแปลกๆ ของผู้เป็นสามี หลังจากเสร็จจลื่นการคุยโทรศัพท์กับพี่สาวอย่างสงสัย เพราะแทบจะไม่ได้ยินอีกฝ่ายพูดอะไรเลยคล้ายเป็นเพียงผู้ฟังมากกว่า

“มีอะไรหรือคะ แล้วคุยอะไรกับพี่พลู หนูฟังแป็บเดียวก็วางหูแล้ว”

“พอดีคุณยายโทร. มานะจะเลยต้องวางก่อน”

“แล้วทำไมพี่ต้องทำหน้าที่แปลกๆ ด้วยล่ะคะ”

ผมนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยื่นหน้าไปหอมแก้มคนถามพอดีใหญ่ แล้วนั่งนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะวกเข้าเรื่องสำคัญ

“พี่ต้องลืมเล่าเรื่องเมื่อคืนให้หนูวาฟัง”

“เรื่องเมื่อคืน? ที่พี่ต้องไปดื่มเหล้าที่ผับประจำของพี่กรนะหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ”

“พี่อ่องพูดยังกับเมื่อคืนมีเรื่องอะไรยุ่งงั้นแหละ” ขวัญชีวาเอ่ยถามออกไปโดยไม่คิดอะไร

“เมื่อคืนพี่ชายหนูมาถูกผู้หญิงอ้วกใส่”

“อะไรนะคะ!” ขวัญชีวาอุทานเสียงดัง ดวงตาคูโตเบิกกว้าง “พี่กรนะหรือคะถูกผู้หญิงอ้วกใส่”

“ใช่จ๊ะ พี่อ่องจะเอาพี่ชายหนูมาพูดล้อเล่นได้ไงล่ะ”

แม้จะไม่ตั้งใจอะไรกับเรื่องเก่าก่อนแล้ว แต่บางครั้งฉอนก็อดพูดถึงพี่เขยด้วยน้ำเสียงติตรวนนิดๆ ไม่ได้

“แหม...หนูวาก็แค้นสยเท่านี้เองค่ะ แล้วพี่กรถูกผู้หญิงที่ไหนอ้วกใส่ แล้วไม่โกรธแค้นหรือคะ”

ขวัญชีวานึกสภาพของพี่ชายคนเล็กผู้หล่อเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่ออกจริงๆ ว่าหลังจากถูกล้วงที่ถูกรเรียกว่าอ้วกราดรดใส่ตัวแล้วจะดูไม่จิตเพียงไหน นอกเหนือจากนั้นคือความรู้สึกที่ตามออกมา

“โกรธหรือ”

ฉอนทวนคำพูดพลางนึกถึงเรื่องที่พี่สาวโทร. มาเล่าให้ฟังสดๆ ร้อนๆ เมื่อกี้ว่า เมื่อคืนมันหัวเพราะดื่มเหล้าเข้าไปเยอะเลยอ้วกใส่ผู้ชายคนหนึ่ง แต่ยังไม่จบเพราะผู้เป็นนายโทร. เข้ามาเสียก่อน

หรือว่า...

ทำไมสองเหตุการณ์ถึงมาพ้องกันได้ แล้วฉอนก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนจะมีเหตุการณ์ที่ว่าเกิดขึ้น ทักษกรเห็นพี่สาวเขาแล้วเอ่ยชมว่าผู้หญิงคนนี้ชาสวยดี

จะเป็นไปได้ไหม!

ว่าผู้ชายที่พี่สาวของเขาอ้วกใส่คือทักษกร เพราะตอนที่อีกฝ่ายเล่าให้เขาฟังว่าถูกผู้หญิงอ้วกใส่นั้นไม่ได้มีท่าทางโกรธอะไรนักหนา แถมยังพูดว่าอ้วกแล้วหนีอีกต่างหาก จำได้ว่าตอนนั้นเขาก็คิดตงิดๆ ถึงผู้เป็นพี่สาวขึ้นมา

เหตุเกิดที่ผับแห่งเดียวกัน คงไม่มีใครมาแล้วอ้วกเหมือนกันหรอกน่า

“ทำไมเจียบไปล่ะพี่อ่อง ตกลงพีกรไม้ไกรธแยหรือคะ”

ฉอนยิ้มแห้งๆ

“ตามที่ดูด้วยตาแล้วไม่น่าจะแยเท่าไรนะจ๊ะ”

“อ้อ...แปลกดีนะคะ แล้วยังไม่ตอบที่หนูถามเมื่อก็เลยว่าคุณอะไรกับพี่พลู”

ฉอนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เมื่อคืนพี่อ่องเจอพี่พลูที่ผับนั่นด้วยนะ...”

นอกจากไม่ตอบคำถามฉอนยังพูดเรื่องเมื่อคืนให้ภรรยาฟัง เพราะเขารู้สึกตงิดๆ อยากรบอกไม่ถูก

“อ้าว...เธออะไรคะ แล้วพี่พลูเห็นพี่อ่องหรือเปล่าคะ”

ฉอนส่ายหน้าแล้วจึงเล่าต่อ

“ไม่เห็นหรอกจ๊ะ พี่พลูมากับเพื่อนๆ ไม่รู้ว่าฉลองอะไรกันแต่ทำทางมาเอาเรื่อง แล้วที่พี่พลูโทร. มาเมื่อก็ก็เล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนอ้วกใส่ผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้”

“อ้วกใส่ผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้ เอ...ทำไมถึงมาพ้องกับเรื่องของพีกรละคะ หรือว่าคนที่พี่พลูอ้วกใส่คือพีกร”

“นั่นแหละที่พี่อ่องกำลังคิดอยู่ถึงได้ทำหน้าที่แปลกๆ ไงละจ๊ะ คนที่จะให้คำตอบเราได้ก็คือพี่พลู”

เสียงของสมาร์ตโฟนที่ตั้งขึ้นทำให้ทั้งคู่พากันหันไปมองด้วยความหวัง แล้วต่างก็ยิ้มออกมาเมื่อเห็นชื่อคนที่โทร. มา ฉอนหยิบมาแล้วกดรับทันที หลังจากคุยอยู่พักใหญ่ก็วางหูก่อนจะฝืนยิ้มให้ภรรยา

“เป็นอย่างที่เราคิดจริงๆ”

“หมายความว่าผู้หญิงที่อ้วกใส่พีกรคือพี่พลู แต่พี่พลูรู้จักพีกรด้วยหรือคะ หนูจำได้ว่าทั้งคู่ยังไม่เคยเจอกันเลย”

ขวัญชีวาพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งสงสัย เพราะตอนงานทำบุญที่โรงงาน

ทักเซอร์ไม่อยู่ไปต่างประเทศ ส่วนตอนงานแต่งงานของเธอกับฉอนนั้น
หิรัญญิกาก็ป่วยเป็นอีสุกอีใส

“คืออย่างนี้...”

ฉอนเล่าเรื่องที่เคยได้ยินผู้เป็นพี่สาวพูดถึงพี่ชายของภรรยาให้ฟัง

“อ้อ แสดงว่าพี่พลูรู้จักพี่กรจากเพื่อนนี่เอง”

ขวัญชีวาพูดแล้วดวงหน้าสวยก็ปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมา ซึ่งคน
เป็นสามีมองแล้วเสียวสันหลังวาบ

“ยิ้มแบบนี้หมายความว่าไงจะหนูวา”

“พี่อ๋องคิดว่าเหตุการณ์ของพี่กรกับพี่พลูเป็นเรื่องแปลกใหม่ละคะ
คนสองคนที่สมควรจะเจอกันนานแล้วแต่ไม่เจอกัน กลับมาเจอกันใน
เหตุการณ์ชวนอิหลักอิเหลือ คล้ายๆ กับตอนที่หนูเจอกับพี่อ๋องครั้งแรกเลย
นะคะ แต่ของพี่พลูหนักกว่าตรงฝากรักพี่กรด้วยอ้อวุ่นนี่แหละคะ”

ฉอนยิ้มกว้าง ยกนิ้วจิ้มหน้าผากมนของคนพูดอย่างเอ็นดู

“อย่าบอกนะว่าหนูจะจับคู่พี่ชายตัวเองกับพี่สาวพี่อ๋อง”

“แน่นอนคะ น่าจับคู่จะตาย แล้วพี่อ๋องก็บอกว่าพี่กรไม่ได้มีที่ท่าโกรธ
อะไรที่ถูกอ้วกใส่ทั้งที่เป็นเรื่องนำโกรธจะตาย”

ฉอนเล่าเรื่องที่ทักเซอร์ชมซาหิรัญญิการว่าสวยให้ฟังอีกเรื่อง ซึ่ง
ขวัญชีวาฟังแล้วถึงกับยิ้มกว้างอย่างถูกอกถูกใจ

“พี่กรชอบผู้หญิงชาสวย ทุกคนในบ้านรู้เรื่องนี้ดี แต่ว่า...” ขวัญชีวา
หน้าม่อยลงทันทีเมื่อนึกถึงเรื่องบางอย่างขึ้นมา “พี่กรไม่ชอบผู้หญิงอายุ
มากกว่านี้ลิคะเป็นปัญหา”

“พี่พลูก็ดูไม่ชอบหน้าพี่ชายหนูวาทั้งที่ยังไม่เคยรู้จักเหมือนกันจ๊ะ”

“โชคดีนะที่พี่อ๋องไม่แนะนำพี่พลูให้พี่กรรู้จัก ไม่งั้นลุ้นไม่ขึ้นแน่นอน”

“พูดยังกับตอนนี้ลุ้นขึ้นอย่างนั้นแหละ แล้วพี่อ๋องมองว่าจริงชีวิต
ของทั้งคู่ไม่น่ามาเจอกันได้หรอก”

ฉอนพูดตามความคิดของตัวเอง ไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับภรรยานัก

เพราะฟังจากคำพูดก็รู้ว่าพี่สาวไม่ปลื้มทักษิณ แล้วตัวทักษิณเองก็ไม่ชอบ
ผู้หญิงอายุมากกว่าอีกต่างหาก

“เรื่องนี้ปล่อยให้หนูจัดการเอง พี่อ๋องเป็นผู้ชมห่างๆ ก็พอค่ะ”

๓

ผู้ชายคนนี้ชื่อทักษกร

บริษัท เออาร์ คอนสตรัคชัน จำกัด (มหาชน)

ตึกสูงสี่สิบชั้นรูปทรงแปลกตาที่ตั้งตระหง่านอยู่ริมถนนรัชดาภิเษก ไม่มีใครในบริเวณนั้นไม่รู้จัก เพราะตึกที่ว่าเป็นที่ตั้งของบริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่อย่างบริษัท เออาร์ คอนสตรัคชัน จำกัด (มหาชน) หรือที่คนในวงการรู้จักในนาม อริยะสตีลกรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัทก่อสร้างติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ที่เน้นหนักก่อสร้างแต่สิ่งใหญ่ๆ เท่านั้น

ตามลโศกแทนที่ว่า 'สรรค์สร้างแต่สิ่งใหญ่ๆ ใส่ใจทุกสิ่งทีสร้างสรรค์' ชื่อเสียงของเอกदनัย ผู้เป็นเจ้าของนั้น ในวงการก่อสร้างต่างรู้จักกันเป็นอย่างดี เพราะตระกูลอริยะสตีลประกอบธุรกิจก่อสร้างมายาวนานหลายสิบปี ที่สำคัญยังยืนอยู่บนพื้นฐานของความซื่อสัตย์สุจริตที่บ่มเพาะสอนกันมาจากรุ่นสู่รุ่น และในยุคของเอกदनัยดูเหมือนจะเจริญรุ่งเรืองและโดดเด่นถึงขีดสุด

ทุกสิ่งอย่างที่นำไปสู่ความสำเร็จทั้งด้านฝีมือและชื่อเสียงมาจากมันสมองที่เฉลียวฉลาด ความคิดเฉียบคม ก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

อยู่กับที่ รวมกับพื้นนิสัยที่ไม่ชอบเอาเปรียบใครและก็อย่าหวังจะให้ใครมาเอาเปรียบได้ กล้าแข็งเมื่อถึงจุดที่ต้องแข็ง และพร้อมจะยืดหยุ่นเมื่อถึงเวลาต้องยอม

คุณลักษณะเด่นที่ว่าของเอกदनัย ถ่ายทอดมายังบุตรชายทั้งสามคือ กฤตุนัย นราวิชัย และทักษกร จนแทบจะหมดสิ้น แม้แต่บุตรสาวคนเดียวอย่างขวัญชีวาที่ไม่ได้ช่วยงานในบริษัทก็ยังไม่ได้รับจุดเด่นที่ว่ามาจนเต็มเปี่ยมเช่นกัน

นอกจากนั้นบุตรชายแต่ละคนก็มีความสามารถที่แตกต่างกัน บุตรชายคนโตคือกฤตุนัยควบคุมงานทางด้านออกแบบก่อสร้าง ซึ่งสั่งสมประสบการณ์จากการทำงานในบริษัทก่อสร้างชั้นนำของประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนนราวิชัยซึ่งเป็นบุตรชายคนรองรับผิดชอบงานด้านวิศวกรรม ที่เจ้าตัวเรียนจบจากประเทศเยอรมนี ทักษกรบุตรชายคนสุดท้องเรียนจบบริหารธุรกิจมาจากประเทศอังกฤษ จึงรับผิดชอบดูแลทางด้านการบริหารจัดการทั้งหมดของบริษัท

และที่โดดเด่นไม่แพ้เรื่องงานของบุตรชายคนเล็กอย่างทักษกร คงเป็นเรื่องรูปร่างหน้าตาที่เหนือกว่าพี่ชายทั้งสองอยู่บ้างส่วนอาจเป็นเพราะเจ้าตัวมีหน้าตาละม้ายไปทางขวัญชีวาน้องสาวคนเดียว จึงทำให้มีทั้งความสวยและความหล่อเหลาผสมผสานกัน กลายเป็นเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือน จนเป็นที่ต้องตาต้องใจของทั้งสตรีเพศและสตรีข้ามเพศ รวมไปถึงเกย์กับกะเทย

นอกจากบุตรชายแต่ละคนจะมากไปด้วยความสามารถ ตัวบุตรเขยอย่าง ฌอน เฝิง ซึ่งเป็นนักธุรกิจหนุ่มดาวรุ่งอนาคตไกลลูกครึ่งไทย-ไต้หวันทายาทเจ้าของบริษัทผู้ผลิตอิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ของไต้หวันก็มีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ส่งผลทำให้อาณาจักรเออาร์ กรุ๊ป มีศักยภาพและยิ่งใหญ่มากขึ้นกว่าเดิม

เจนจิรา มองหญิงสาวสวยในชุดจัมปีสูทสีเขียวยุโรปตอง ที่เดินถือแฟ้มเอกสารออกมาจากห้องทำงานของทักซกรผู้เป็นเจ้าของด้วยใบหน้าที่หงิกงอ ไม่สບอารมณ์ ทำเอาเลขานุการอย่างเธอต้องส่ายหน้าอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เพราะนับตั้งแต่เข้าหญิงสาวผู้นี้ นับเป็นรายที่สี่แล้วที่เข้าไปในห้องเจ้านายของเธอแล้วออกมาด้วยท่าทางแบบที่เห็น

เจ้านายให้เธอค้นหาบริษัทออกแบบตกแต่งภายในห้องประชุมเก่าที่จะเปิดเป็นบริษัทรับรีโนเวต ซึ่งตอนนี้กำลังเป็นที่นิยมอย่างสูงทั้งในส่วนของผู้ประกอบการและลูกค้า ตัวแทนของบริษัทที่เธอติดต่อเข้ามาคุยงานกับเจ้านายล้นแล้วแต่มาด้วยฝีมือและมีชื่อเสียงแทบทั้งสิ้น

แต่...ดูเหมือนจะไม่ถูกอกถูกใจคนเป็นเจ้านายเลยสักราย

“แล้วเมื่อไหร่จะได้ลงมือทำละเนี่ย” คนเป็นเลขานุการบ่นพึมพำแล้วส่ายหน้าไปมาอีกครั้ง

ยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อไป เสียงอินเทอร์โฟนบนโต๊ะทำงานก็ดังขึ้นพร้อมกับน้ำเสียงขุ่นๆ ของคนในความคิดรวบรัดรู้ว่ากำลังถูกเธอนินทาอยู่

“เจตน์ เข้ามาหาฉันหน่อย”

คนถูกเรียกว่าเจตน์แทบจะร้องกรี๊ดออกมา ทั้งนึกกันด่าคนเรียกอยู่ภายในใจ บอกให้เรียกว่าจี้จี้ให้ติดปากจะได้เคยชินก็ไม่เคยทำตามคำขอร้องของเธอเลยสักครั้ง เรียกเจตน์อยู่ได้ฟังแล้วชนหัวลูกทุกที แม้ในใจจะนึกกันด่าแต่ก็คว่ำสุมุดและแฟ้มงานเดินเข้าไปในห้องของคนเป็นเจ้านายโดยเร็ว เพราะฟังจากเสียงแล้วน่าจะอารมณ์ไม่ดีนัก

ครั้งเข้าไปในห้องเจนจิรา ก็รู้ว่าความคิดของตัวเองนั้นถูกต้องเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ เมื่อเห็นดวงหน้าที่แม้จะหล่อเหลาของเจ้านายแต่ก็แฝงความหงุดหงิดงุ่นง่านเอาไว้จนเต็มเปี่ยม

“ว่าไงคะบอส ไม่คิดจะถูกใจใครเลยสักคนหรือคะ”

“ถูกใจ?” คนเป็นเจ้านายย้อนถามน้ำเสียงขุ่น “ฉันไม่ได้ให้แกหา

บริษัทเพื่อเลือกตัวแทนที่มาเป็นแฟนฉันนะไอ้เจตน์”

คนถูกเรียกไอ้เจตน์มัมปากแน่นแล้วหันไปมองประตู เมื่อแน่ใจว่าตัวเองไม่ลืมนึกก็ทำเอวแพดเสียงดังลั่นใส่คนเป็นเจ้านาย กระทั่งลืมนึกทำทางของผู้หญิงที่ทำจนเคยชิน ทั้งยังลืมนึกไปว่าอีกฝ่ายเป็นเจ้านายผู้ให้เงินเดือนตัวเอง

“ไอ้คุณบอส ฉันบอกแกไม่รู้กี่ครั้งต่อทีครั้งแล้วว่าอย่าเรียกเจตน์ให้เรียกจี้จี้ ตอนนี้นั่นไม่ได้ชื่อสมเจตน์แต่ชื่อเจนจิราแล้วโว้ย เข้าใจไหม”

คำว่า ‘ไอ้คุณบอส’ ที่ถูกเรียกทำให้ทักษะซึ่งมีอารมณ์หุนหันุนิดที่เกิดขึ้นจากหญิงสาวตัวแทนของบริษัทต่างๆ ที่เขาแทบจะปล่อยออกไปตั้งแต่เห็นครั้งแรก ถึงกับหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดขิ้นเพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของตัวเองไม่ได้

“ฉันไม่ชินและไม่พร้อมจะชินกับชื่อของแกไอ้เจตน์”

“ไม่ใช่เรื่องชินหรือไม่พร้อม แต่แกไม่ยอมเรียกเองไอ้กร”

จากคำว่าไอ้คุณบอสตอนนี้ถูกเปลี่ยนเป็นเรียกชื่อเล่นโดยไม่ท้วงว่าอีกฝ่ายจะเป็นถึงเจ้านายเลยแม้แต่น้อย แสดงถึงความสนิทสนมของทั้งคู่ที่มีต่อกันก่อนเจ้าของร่างระหงจะทรุดลงนั่งด้วยท่าที่กระแทกกระทั้น

“ชื่อสมเจตน์ก็ได้อยู่แล้ว เตะเปลี่ยนเป็นเจนจิรา”

ทักษะมองเจนจิราหรือชื่อเดิมว่าสมเจตน์ที่อยู่ในชุดสูทหรูคัตติงเนียบ เหมาะสมกับตำแหน่งเลขานุการส่วนตัวของเขา รวมทั้งหน้าตาสะสวยจนผู้หญิงแท้ๆ อายุด้วยสายตาขบขัน ตัวเขาและอีกฝ่ายเป็นเพื่อนร่วมคณะเดียวกันตอนเรียนมหาวิทยาลัย และที่สำคัญเมื่อก่อนเจ้าตัวไม่ได้มีวิ๊วแวหรืออาการบ่งบอกว่าจะเบี่ยงเบนทางเพศเลยสักนิด มิหนำซ้ำยังเคยร่วมไปเตะเพื่อนกะเทยที่มาเจ๊าะแจ๊ะเขาอีกต่างหาก ไม่นึกว่าหลังจากตนเองไปเรียนอยู่ต่างประเทศไม่กี่ปี กลับมาเจอเพื่อนสนิทกลายเป็นหญิงสาวสวยที่ไม่เหลือเค้าเดิมให้เห็นเลยแม้แต่น้อย

เมื่ออีกฝ่ายมาหาที่บริษัทและบอกว่าตัวเองคือสมเจตน์ ตอนแรกเขา

ยังไม่เชื่อจนกระทั่งต้องมีหลักฐานยืนยัน และนับจากวันนั้นเจ้าตัวก็กลายเป็นเลขาฯ ของเขา ที่มีความสามารถหลากหลาย ทำงานได้ทั้งฝ่ายบู๊และบู๊ และมีไม้ที่คนเท่านั้นที่รู้ว่าเจนจิราเป็นอดีตผู้ชายมาก่อน

“คุณบอสขา นั่งเขียนแบบนี้คิดอะไรกับจีจี้อยู่หรือเปล่าคะ” เจนจิราหรือชื่อตั้งเดิมว่าสมเจตน์พูดลากเสียงยาวอย่างหยอกเย้า แกล้งซ้อนตาหวานมองเพื่อนสนิทที่ตอนนี้เปลี่ยนสถานะมาเป็นเจ้านาย “แล้วคนสวยตั้งแต่ศิระชะจดทำแบบเดียวกันจะให้ชื่อสมเจตน์ คุณบอสคิดว่ามันเหมาะสมแล้วหรือค้ำ”

“แกไม่ต้องมาทำเสียงกระเดาะและมองฉันด้วยสายตาแบบนี้เลยนะ เจตน์ เดียวเกิดหมั่นไส้ขึ้นมาจะเตะโด่งแกออกไปนอกห้องไม่ทัน แกก็รู้นี่หนาวฉันเตะคนแบบแกมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว หรืออยากจะลอง”

คนเป็นเจ้านายพูดน้ำเสียงเหยิ่ม ไม่ได้มองว่าคู่สนทนาของตัวเองเป็นหญิงสาวที่สวยตั้งแต่ศิระชะจดทำอย่างที่เขาตัวพูดออกมาปาวๆ แต่อย่างไรก็ตามไม่เคยมองอีกฝ่ายเป็นสตรีเพศเลยสักครั้ง เพราะไม่สามารถลบภาพเก่าๆ สมัยตอนเป็นบุรุษเพศได้ ตัวคนแกล้งพูดยั่วก็รู้จุดเดือดจุดนี้ของคนเป็นเจ้านายถึงเพื่อนดีจึงลดท่าทีลง แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะพูดหยอกเย้าออกไปอีกนิดหนึ่งว่า

“แหม บอสจะใจร้ายเตะโด่งคนสวยอย่างจีจี้ได้เชียวหรือคะ”

ตาตุบที่ส่งมาจากดวงหน้าหล่อเหลา ทำให้เลขาฯ ชี้แกล้งเลิกเล่นแล้วเปลี่ยนท่าที่เป็นจริงจัง

“แหม...ไอ้กร ฉันเห็นแกหน้าเครียดๆ เลยพูดหยอกเล่น แค่นี้ก็ทำเป็นโมโหไปได้”

คำพูดที่เปลี่ยนกลับมาเป็นสถานะเพื่อนเหมือนเดิมทำให้สีหน้าของทักษกรค่อยคลายลง

“ครวหน้าหยอกก็หัดมองทิศทางลมด้วย”

เจนจิรามองหน้าเจ้านายพลางคิดในใจอย่างสงสัย หญิงสาวที่เข้ามา

พรีเซนตงานก็ลืมนแล้วแต่หน้าตาสวยๆ ทั้งนั้น เหตุไฉนเจ้านายของเธอถึงอารมณ์ไม่ดีอีก

“ตกลงว่าบอสไม่ถูกใจใครเลยสักคนหรือคะ”

แม้จะอยู่กับตามลำพัง แต่เจนจิรามักจะใช้คำพูดกับเพื่อนสนิทด้วยถ้อยคำให้เกียรติและเป็นงานเป็นการทุกครั้ง ยกเว้นเวลาอยากจะทำอะไรจะเข้าไปเข้าเหยี่ยมอยู่กับตามลำพังอย่างเมื่อกี้เท่านั้น

“ถูกใจอะไรเล่า ฉันอยากรู้กันว่าแต่ละคนจะมาพรีเซนตงานหรือจะมาพรีเซนตตัวเองกันแน่ แต่งตัวกันยังกับอยู่ในงานมอเตอร์โชว์ก็ไม่น่า”

คนเป็นเลขาฯ หัวเราะคิก ไม่แปลกใจกับปากของคนเป็นเจ้านายนัก

“แหม...ปากจัดนะคะ เต็มวันนี้ไม่ว่าจะเป็นงานอะไรก็แล้วแต่ หน้าตาหรือการแต่งตัวก็เป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการพรีเซนตตัวเองก่อนเรื่องงานก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนักหรอกคะ”

ทักษะกรนี้มาถึงหญิงสาวจากบริษัทรับตกแต่งภายในชื่อดังเมื่อครูนี่ที่เขาแทบจะไล่เตะเปิดออกไปตั้งแต่เข้ามา เพราะแม่เจ้าประคุณหุ่่งสั้นมาก ซึ่งถ้าเป็นผู้ชายคนอื่นอาจนึกไปถึงไหนต่อไหน

แม้ตัวเขาจะชอบผู้หญิงสาวสวยแต่ที่เห็นก็ไม่ใช้สเปก อะไรที่เกินงามมากไปก็มักไม่น่ามอง

เมื่อนึกถึงเรื่องสาวสวยขึ้นมา ภาพของหญิงสาวในผับเมื่อหลายคืนก่อนก็ปรากฏขึ้นในมโนภาพทันทีทันใด เพราะนอกจากเขาจะสวยไม่แพ้หน้าตา ยังฝากอ้วกเหม็นๆ ไว้ที่ตัวเขาแล้วเผ่นหนี นอกจากนั้นยังทำให้เขาเกือบถูกกะเทยที่ปลุกปล้ำในห้องน้ำอีก

ทุกอย่างต้องโทษผู้หญิงคนนั้นเพียงคนเดียว!

โลกคงไม่กว้างเกินไปสำหรับเขาหรอกน่า ชายหนุ่มมั่นใจว่าสักวันต้องเจอผู้หญิงคนนั้นอีกแน่ จะช้าหรือเร็วเท่านั้นแหละ

“อ้าว...ทำไมเจียบไปล่ะคะบอส”

คำถามของเลขาฯ ส่วนตัวทำเอาทักษะกรที่กำลังโพล่ไปคิดถึงเรื่องของ

ผู้หญิงที่อ้วกใส่เขา ต้องรีบไล่ภาพที่วุ่นวายนั่นออกไปในทันทีแล้วกลับมาพูดเรื่องงานที่คั่งค้างกันอยู่

“ต่อไปนี่แกไม่ต้องนัดพวกบริษัทรับตกแต่งภายในมาให้ฉันแล้วนะ เจตน์”

คำเรียกว่าเจตน์ของเจ้านายทำเอาเจ้าของชื่อพ่นลมหายใจออกจากปากอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ แต่คงทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้อีกแล้ว เพราะบอกแล้วบอกเล่าไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแต่ก็ไม่เห็นได้ผล เอวาระ อยากเรียกก็เรียกไป เอาตามทีสบายใจเลยนะบอส

“ไม่นัด แล้วจะทำยังไงล่ะคะ”

คนเป็นเจ้านายนั่งนิ่งไปชั่วครู่ราวกับกำลังใช้ความคิดแล้วนึกอะไรขึ้นมาได้

“แกจำลิโอบบี้ของโรงแรมแถวๆ สีลมที่เราไปประชุมกับลูกค้าเมื่อเดือนก่อนได้ไหม”

เจนจิรานั่งนึกอยู่ครู่หนึ่งก็คลี่ยิ้มออกมา

“จำได้ค่ะ ที่บอสบอกว่าลิโอบบี้โรงแรมนี้ตกแต่งไม่เหมือนโรงแรมทั่วไป นั่งแล้วเหมือนอยู่ในบ้านตัวเอง อย่าบอกนะคะว่าจะแต่งบริษัทให้เป็นบรรยากาศแบบนี้”

“แกว่าไม่ดีหรือไง สร้างบรรยากาศให้พนักงานเกิดความเป็นกันเอง จะได้ทำงานกันอย่างไม่เคร่งเครียด อย่าลืมนะเจตน์ว่างานรีโนเวตนะยากกว่าก่อสร้างใหม่อีก แต่มันเป็นงานที่ทำหายความสามารถ อริยะสตั๊กกรุ๊ปรับแต่งงานก่อสร้างสิ่งใหญ่ๆ ทั้งนั้น ฉันเลยอยากทำของเล็กๆ อย่างบ้านบ้าง”

ทักซงกรพูดยิ้มๆ ความจริงเรื่องตกแต่งภายในนั้นหากคนมาทำไม่ยาก เพราะบริษัทเขาเป็นบริษัทก่อสร้างอยู่แล้ว เพียงแต่เขาต้องการงานตกแต่งที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนเท่านั้น

“ค่ะ เดี่ยวจีจี้จะสืบเสาะว่าบริษัทไหนตกแต่งลิโอบบี้โรงแรมนั้นให้คะ ไม่เกินสองวันค่ะ”

หิรัญญิกำร์มองลูกค้าภายในร้านที่เข้ามาใช้บริการกันอย่างไม่ขาด
 ระยะด้วยความปลื้มใจ โดยเฉพาะด้านที่เป็นเฉพาะมุมหน้าชากับขนม
 หวานที่ล้วนแต่เป็นขนมชาวางที่หากินได้ยาก เพราะเชื่อว่าใครๆ จะทำได้
 นอกจากจะสืสันสวยงามแล้วรสชาติยังต้องอร่อยกลมกล่อมอีกด้วย

ชาที่หญิงสาวเสาะหามาไว้ในร้านก็ล้วนแล้วแต่เป็นชารสชาติดีทั้งสิ้น
 ราคาจึงค่อนข้างแพงพอสมควร แต่เธอยอมลงทุนเพื่อต้องการให้ลูกค้าที่เข้า
 มาได้ดื่มด่ำกับรสชาติและมีความสุขกับการดื่ม

“คุณพญาคะ”

เสียงเรียกของนิตหน้อยพนักงานคนใหม่ทำให้เจ้าของร้านสาวที่วันนี้
 อยู่ในชุดกางเกงยีนส์เข้มกับเสื้อแขนยาวสีขาวซังกความคิดต่างๆ ที่วิ่งวน
 ในหัวสมอง พลายยกมือขึ้นขยับหน้ากากอนามัยที่ปิดหน้าไว้จนเกือบถึง
 ดวงตา สาเหตุมาจากการเป็นหวัดอมนแวม ซึ่งน่าจะเป็นผลพวงมาจากการ
 ดื่มเหล้าในผับคืนนั้นเป็นแน่

เมื่อนึกถึงคืนนั้นขึ้นมา ภาพเหตุการณ์ที่เธออ้วกใส่พี่ชายของน้อง
 สะใภ้ก็ผุดวาบขึ้นมาในความทรงจำทันทีโดยไม่ต้องร้องขอ สีหน้าเหลวๆ
 ปนตกใจของผู้ชายคนนั้นทำเอาหิรัญญิกำร์อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“คุณพญาคะหัวเราะอะไรหรือคะ”

คนกำลังอยู่ในอารมณ์ขบขันหันไปมองพนักงานคนใหม่เจ้าของนาม
 ว่านิตหน้อย แต่รูปร่างนั้นสูงใหญ่ผิดกับชื่อราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ ส่วน
 เพื่อนคู่หูที่ชื่อปุ้ยนั้นชื่อกับตัวก็ตรงกันข้ามเช่นกัน เพราะผมมบางราวกับจะ
 ปลิวลมแต่ก็แข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

“อ้อ เปลา่หรือจ๊ะ” ปฏิเสธตามความเคยชินที่ต้องพูดเปล่าไว้ก่อน

นิรมลมองหน้าเจ้านายสาวแล้วนึกสงสัยอยู่ในใจ เมื่อก็ยั้งเห็นเจ้าตัว
 หัวเราะคิกอยู่เลยแล้วบอกว่าเปลา่ แต่เรื่องนี้ช่างมันเถิดเพราะตอนนี้มีเรื่อง
 ที่จะต้องแก้ปัญหาอยู่

“แล้วมีอะไรหรือเปลา่จ๊ะ”

“คือลูกค้าโต๊ะนั้นคะคุณพลู” พนักงานสาวนุ้ยไ้ไปทางอีกด้านหนึ่ง
ของร้าน “นิตเอากาแฟไปเสิร์ฟก็บอกว่ากาแฟหวานไปแต่อีกคนที่มาด้วยกัน
กลับบอกว่าจืด จะพูดอธิบายอะไรก็ไม่ยอมฟัง บอกแต่ว่าถ้าจะคุยขอคุยกับ
เจ้าของร้านอย่างเดียว แต่หนูมั่นใจว่ากาแฟที่ซ่งไปไม่ได้เป็นอย่างที่ถูกลำหนิ
มาเลยคะ เพราะหนูทำตามทีพี่เต๋นบอกทุกอย่าง และลูกค้าที่เข้ามาดื่มก่อน
หน้านี้ก็ไม่มีใครเอ่ยปากบ่นเลยสักคน”

คำบอกเล่าของพนักงานคนใหม่ทำเอาเจ้าของร้านสาวที่กำลังอยู่ใน
อารมณ์ขบขันต้องปิดความรู้สึกที่ว่าทิ้งไปในฉับพลัน วันนี้พิภพวรรณขอลาไป
ทำธุระส่วนตัว นิรมลที่ถูกฝึกให้เป็นมือรองจึงต้องรับศึกหนัก แต่ก็ทำได้ดี
มาตั้งแต่เปิดร้าน เพิ่งจะเจอปัญหาที่ตอนนี้แหละ หิริญญิการ์ฟังแล้วคิดว่า
ปัญหาไม่น่าจะแก้ยาก ตอนสมัยทำงานตัวเองเจอลูกค้าหึงงาเจ้าปัญหา แต่
ก็แก้ไขคลี่คลายมาได้ด้วยดี

แต่ไม่ได้เสียปากว่าแรงหรือก่น่า หญิงสาวนึ่งไปครุ่นราวกับคิด
ใคร่ครวญก่อนจะบอกกับลูกน้อง

“นิตกลับไปดูลูกค้าที่โต๊ะนั้นตามปกติเถอะจ๊ะ”

“แล้วจะให้นิตซ่งไปให้ใหม่ใหม่คะคุณพลู” ลูกน้องสาวเอ่ยถามสีหน้า
ติดกังวล

“ไม่ต้อง” หิริญญิการ์ส่ายหน้าพลงยิ้มเล็กน้อย “เดี๋ยวพี่จัดการเอง
จำไว้ะนิต การซ่งให้ลูกค้าใหม่ไม่ใช่การแก้ปัญหที่ดี”

คำพูดของเจ้านายสาวทำเอาคนฟังคิดตามก่อนยิ้มแหงๆ

“คะคุณพลู”

ครั้นเดินออกไปยังโต๊ะที่เกิดปัญหา หิริญญิการ์เห็นหญิงวัยกลางคน
รูปร่างค่อนข้างท้วมแต่งกายงดงามสวมวัยสองคน ดูวัยแล้วน่าจะอายุรุ่นราว
คราวเดียวกับมารดาของเธอ นั่งดื่มกาแฟด้วยท่าทางไม่สบอารมณ์นัก

“สวัสดีคะ เห็นเด็กบอกว่ากาแฟของที่นี่ไม่ถูกปากหรือคะ”

คำทักทายด้วยท่าทีปกติธรรมดาไม่ได้เอาอกเอาใจอย่างที่ควรจะเป็น

ทำเอาลูกคำทั้งคู่อ้างอิงอยู่ในอารมณ์ไม่สุนทรีย์หันไปมองสบตากันแวบหนึ่ง ซึ่งปฏิกิริยาของทั้งคู่ก็ไม่ได้พ้นสายตาที่ลอบมองของหิรัญญิการ์ไปได้ หญิงสาวนึกขันอยู่ในใจเพราะพอจะเดาอะไรได้เลาะๆ

“ใช่ เราสองคนมาที่นี่เป็นครั้งที่สองแล้วเพราะติดใจในรสชาติ แต่ทำไมครั้งนี้ถึงไม่อร่อยเท่าครั้งก่อน”

“ไม่อร่อยเท่าครั้งก่อนแสดงว่ายังอร่อยอยู่บ้างไม่ถึงกับไม่อร่อยเลย ใช่ไหมคะคุณพี่”

หญิงสาวเอ่ยถามยิ้มๆ พลังช้าเลื่องมองไปยังกาแพ่ทั้งสองแก้วที่พร่องไปเกินครึ่ง ถ้าไม่อร่อยก็ไม่น่าจะพร่องถึงเพียงนี้

“เอ้อ...ค่ะ”

คนถูกย้อถามอ้อมแอ้มตอบแต่สีหน้าดูดีขึ้นจากสรรพนามคุณพี่ที่ถูกเรียก ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทุกคน แม้ว่าอายุของตัวเองน่าจะใช้คำนำหน้าว่าคุณพี่มากกว่าก็ตาม

“แล้วกาแพ่ของคุณพี่หวานหรือจืดไปคะ”

“ของพี่หวานค่ะ”

“ของพี่จืดไปคะ”

เจ้าของร้านสาวสวยคลี้อยิ้มจนเต็มหน้า

“ถ้าคุณพี่บอกว่ากาแพ่ของที่นี่รสชาติไม่เป็นลับประดหรือแย่มาก ทางร้านก็จะชงให้ใหม่โดยที่ของเก่าเราก็ไม่คิดเงินด้วยนะคะ แต่ถ้าบอกว่าหวานไปหรือจืดไปเรียกว่าเป็นรสนิยมของผู้ดื่มมากกว่า”

“เอ้อ...”

หนึ่งในลูกคำเริ่มเกิดการอึกอักด้วยผิผืน เพราะเคยใช้แผนนี้กับร้านอื่นมาแล้วและก็ได้ตีหมากแพ่ฟรี และยังได้เค้กอร่อยแถมมาเป็นสิ่งปลอบใจ แลกกับการไม่เสียชื่อเสียงถ้ามีการเอาไปพูดโฆษณา ทำให้ได้ใจเลยลองเอามาใช้กับที่นี่ดูบ้าง

แต่...ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเพราะถูกเจ้าของร้านพูดตักคอกไว้หมด

จะบอกแต่แรกว่ากาแฟไม่อร่อยก็พูดได้ไม่เต็มปากเต็มคำ เพราะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง

“กาแฟของทางร้านเราไม่ได้ทำตามสูตรเบี๊ยะอย่างทุกๆ ไปค่ะ เราจะใช้รสชาติเป็นกลางที่คนไม่ชอบหวานหรือจืดเกินไปก็รับได้ เพราะเราคงไม่สามารถจดจำรสชาตินิยมของลูกค้าที่เข้ามาได้หมดทุกคน แต่รับรองว่าของคุณที่สองคนเราจะจำไว้เป็นพิเศษเลยคะ” คนพูดยังคงยิ้มกว้างอยู่เช่นเดิมแต่ประโยคสุดท้ายนั้นคิดได้สองแง่สองมุม

“อ้อคะ ถ้าอย่างนั้นที่สองคนคงต้องขอตัวก่อน”

พูดจบลูกค้าทั้งคู่ก็พากันลุกขึ้นแล้ววางเงินค่ากาแฟลงบนโต๊ะ แต่ไม่ลืมที่จะหยิบแก้วกาแฟติดมือไปด้วย โดยมีพิธีกรรมจุ่มมองตามไปจนลับตา ก่อนจะชำเลืองมองเงินบนโต๊ะที่จ่ายไว้เกินราคาค่ากาแฟอย่างซ้ำๆ

“คุณพลูเก่งจังเลยคะ”

นิรมลพูดชมหลังเห็นลูกค้าเจ้าปัญหาทั้งคู่ออกจากร้านไปแล้ว

“ไม่ได้เก่งหรอกก็แค่พูดความจริง ลูกค้าน่าจะมึนหลายประเภท อย่างเมื่อกี้คงคิดอยากดื่มกาแฟฟรี ซึ่งอาจจะเคยใช้ลูกไม้มาแล้วเลยติดใจ พอมาเจอพูดดักคอเข้าเลยไปไหนไม่ถูก”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยนะคะ แต่งตัวก็ดี ดูภูมิฐาน”

“เดี๋ยวนี้หน้าตาหรือการแต่งตัวใช้วัดอะไรไม่ค่อยได้หรอกจ้ะ แล้วจำที่พี่บอกไว้ล่ะว่าถ้าเกิดปัญหาอย่างเมื่อกี้ เราจะแก้โดยการชงให้ลูกค้าใหม่ ไม่ใช่เป็นเรื่องถูกต้อง เพราะเราต้องมั่นใจในฝีมือของตัวเอง ตัวลูกค้ายังไม่กล้าจะใช้คำว่ารสชาติไม่อร่อยแต่บอกว่าหวานไปหรือจืดไป ซึ่งนั่นไม่ใช่ความผิดของเรา อย่างที่พี่บอกไว้ไงว่าเราจะชงตามสูตรเบี๊ยะๆ ไม่ได้ต้องปรับตามความสมดุล ยิ่งถ้าจำหน่ายลูกค้าได้จะยิ่งเป็นผลดีต่อตัวเรา”

“ค่ะคุณพลู”

นิรมลพูดเสียงอ่อยพลางมองเจ้านายสาวด้วยสายตาสีชมพู

“นิดช่วย...”

หิรัญญิการ์ยังพูดไม่ทันจบประโยคดี พนิดาพนักงานใหม่อีกคนที่เธอให้ดูแลร้านอีกด้านก็เดินหน้าตาตื่นตกใจเข้ามา

“คุณพลูคะ เกิดเรื่องแล้วค่ะ”

เจ้าของร้านสวมองหน้าตาตื่นๆ ของหนึ่งในลูกน้องสาวคนใหม่พลางคิดในใจ วันนี้นั้นเป็นวันอะไรกันทำไมถึงมีแต่เรื่องทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังมีความรู้สึกชื่นชมยินดีอยู่เลย

“เรื่องอะไรหรือจะป่วย”

“มีลูกค้าเข้ามาจะสั่งขนมถ้วยตะไลกับเล็บมือนางค่ะ พอปุ๋ยบอกว่าไม่มีเลยโวยวายใหญ่เลยค่ะ”

หิรัญญิการ์ฟังสาเหตุแล้วเลิกคิ้วเรียวจดทางตาขึ้นสูงก่อนจะเหยียดยิ้มออกมา

“ปุ๋ยกลับไปดูแลลูกค้าก่อนแล้วกัน และบอกไปว่าไม่เกินสองนาทีเดียวเจ้าของร้านจะไปเคลียร์เอง”

พนิดามองหน้าเจ้านายสาวอย่างงงๆ เพราะอีกฝ่ายไม่ได้มีที่ทำตื่นตื่นตกใจแต่อย่างใด ถ้าเป็นตัวเองแค่ได้ยินเสียงคนโวยวายก็คงขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว

“ค่ะคุณพลู”

โลกแคบหรือพระพรหมกว้าง

เจ้าของร้านสาวเดินตรงรี่ไปยังโซนที่จัดไว้สำหรับบริการน้ำชากับขนมชาวจีน แล้วหันไปมองรอบกายซึ่งตอนนี้มีเพียงโต๊ะเดียวที่ลูกค้ากำลังส่งเสียงอะละโวยวาย ก่อนจะเดินหน้าถ่มทิ้งตรงไปยังโต๊ะที่ว่างแล้วเอ่ยถามเสียงดัง

“คนไหนคะที่อยากกินขนมถ้วยตะไลกับเล็บมือนาง ขนมถ้วยตะไลนะไม่มีหรือคะ แต่เล็บมือนางนะมีแต่เล็บเจ้าของร้าน สนใจเอาไปกินก่อนไหมคะ”

ทุกคนในโต๊ะเงยบกริบ พินิจที่ยืนอยู่ถึงกับอ้าปากค้างมองคนเป็นเจ้านายอย่างไม่เชื่อสายตา ด้วยมักจะได้ยินพี่เต๋นพูดเตือนเสมอว่าลูกค้าคือพระเจ้า แล้วคุณพู่พูดกับลูกค้าแบบนี้ก็ได้หรือ

“เจ้าของร้านนี้ดูจั่งเลยวะ” ชายหนุ่มผมยาวหน้าเหลี่ยมจากเรือหวดเหนือริมฝีปาก ซึ่งนั่งอยู่ทางขวาพูดพลางส่งยิ้มแหยๆ ให้

“นั่นสิ แล้วใครจะกล้าเข้าร้านวะนี่” หญิงสาวผิวคล้ำตามคิ้วที่นั่งใกล้ๆ ก้นพยักหน้าเห็นด้วย “ไหนใครบอกว่าลูกค้าคือพระเจ้าไม่ใช่หรือ”

“เจอเจ้าของร้านแบบนี้รับรองว่ามีแต่เจ๊งกับเจ๊งเท่านั้น” ชายหนุ่มผิวขาวจัดหน้าตาดีพูดเสียงแหลม ท่าทางกระตือรือร้นที่บ่งบอกว่าเป็นเพศที่ไหน เจ้าของร้านสาวเท้าเอวฉับ ยกมือชี้กราดแล้วส่งเสียงลอดไรฟันออกไป

“จะเจ๊งหรือไม่เจ๊งมันก็เรื่องของ...ฉัน แล้วพวกแกเล่นสนุกกันพอหรือยัง มันน่าหนัก พี่ชาตินะพี่ชาติก็เป็นไปกับเขาด้วย” หิรัญญิการ์เอ่ยถามเสียงดัง ดวงตาคู่สวยวาววับด้วยความโกรธจัด เพราะลูกค้าโต๊ะนี้คือกลุ่มเพื่อนสนิทของตัวเองไม่ใช่ใครที่ไหน

ทั้งสามคนหันไปมองหน้ากัน ก่อนชายหนุ่มผมยาวหน้าเหลี่ยมจะเปลี่ยนจากยิ้มเหี้ยๆ เป็นเจื่อนๆ

“เฮ้ย...โกรธจริงหรือวะพลู ก็แค่อยากหยอกเด็กใหม่ร้านแกล่นเท่านั้นเองนะ”

“นั่นสิ ทุกอย่างเกิดจากความคิดของนั่งงนนั่นคนเดียว ฉันกับพี่ชาติเป็นเพียงผู้ร่วมแสดงด้วยเท่านั้น”

คนถูกโบบี้ไล่หันไปส่งค้อนให้เพื่อนทั้งสอง

“แหม ที่อย่างนั้นมาโทษฉันคนเดียวเลยนะนั่งสา แกกับพี่ชาติก็เห็นดีเห็นงามไปด้วยตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือไง” ครั้นเห็นสีหน้าถมึงทึงของเจ้าของร้านสาว ที่มองดูก็รู้ว่ากำลังโกรธจัดก็เห็นใจครั้นคร้ามอยู่ในใจ เพราะไม่เคยเห็นอีกฝ่ายโกรธถึงเพียงนี้ “แกโกรธจริงๆ หรือพลู”

“จริง” หิรัญญิการ์ตอบน้ำเสียงเข้ม “พวกแกหยอกเล่นกันสนุกสนานแต่เด็กของฉันไม่ได้คิดแบบนั้นด้วย เล่นอะไรกันบ้าง แล้วมู๊ยเพิ่งมาอยู่ใหม่ได้ไม่กี่วัน แกล่นแบบนี้ได้ยังไงหา...”

หลังจากด่ากลุ่มเพื่อนสนิทที่เข้ามาแกล้งป่วนจนหน้าใจ หิรัญญิการ์จึงทรุดนั่งลง

“ฉันขอโทษนะพลูที่เล่นอะไรบ้าง ออกไป” คนต้นคิดอย่างซ่านนท์พูดขอโทษเสียงอ่อย

“พื้ก็เหมือนกัน ไม่น่าเล่นตามนนี่มันเลย”

ปิยะชาติพูดเสียงอ่อยไม่แพ้กัน ตามด้วยมาริสา

“ฉันก็ขอโทษนะพลู ลืมไปว่าเป็นร้านกาแฟไม่ใช่สถานที่ส่วนตัว”

“ไม่ต้องมาขอโทษฉัน คนที่พวกแกควรต้องขอโทษคือพนักงานของ
ฉัน ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกแกสองคนคือมันหนากรผีมือดีของไอดีไอ
ดีไซน์” เจ้าของร้านสวายังดำเพื่อนคือชานนท์กับปิยะชาติไม่เลิก

“กำลังจะเป็นอดีตไปแล้วไว้ย เพราะฉันกับพื้ชาติยื่นใบลาออกตาม
แกออกมาไง”

ชานนท์พูดเสียงแหลมก่อนจะหันไปทางพินิตาที่ยังคงยืนหน้าเหลือ
อยู่ แม้จะจับต้นชนปลายของเรื่องราวได้แล้วก็ตาม

“พวกพื้ต้องขอโทษด้วยนะ พื้กับไอ้พวกนี้เป็นเพื่อนสนิทของเจ้านาย
น้องนะ พื้กับเพื่อนๆ แค่อยากเข้าหยอกเล่นเฉยๆ แต่ก็ผลดีสำหรับตัวน้อง
นะว่าเวลาเจอกับสถานการณ์เช่นนี้จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้ายังไง แต่แหม...
เล่นได้แค่แป็บเดียวดันไปตามเจ้าของร้านมาเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ปู่เองยังใหม่อยู่ เจอแบบนี้เลยทำอะไรไม่ถูก”

จากที่ตอนแรกรู้สึกจุกจิกที่พวกเพื่อนๆ ของเจ้านายสาวเล่นกันแรง
ทำเอาเธอตกอกตกใจ แต่เมื่อคิดดูแล้วก็ดีกับตัวเองเพราะจะได้จำ
ไว้เป็นประสบการณ์

“ปู่ไปดูลูกค้าอื่นเถอะจ้ะ เตี้ยวพื้ดูแลพวกนี้เอง บอกนิดด้วยว่าพื้
ขอมะปืดโซดาสามแก้ว ส่วนพื้ขอน้ำมะปืด”

“ค่ะคุณพลู”

หลังร่างของพนักงานรูปร่างผอมบางราวกับจะปลิวลมลับสายตาไป
แล้ว ชานนท์ก็หันไปทางเจ้าของร้านสว

“เดี๋ยวนี้ทำไมแกปากจืดหนักวะยายพลู ด่าจืดๆ จนกะเทยอย่างฉัน
กลัวปากแกเลยวะ”

คนถูกหาว่าปากจืดถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะสาธยายถึงสาเหตุให้

เพื่อนๆ ฟัง

“เมื่อกี้ฉันเพิ่งรับมือลูกค้าที่ใช้ลูกไม้ยากกินของฟรีมาหยกๆ อารมณ์ยังไม่หายมาเจอพวกแกล่เล่นแบบนี้จะไม่ให้ฉันโกรธได้ยังไง” พูดแล้วก็เล่าถึงพฤติกรรมของลูกค้าที่เพิ่งเจอมาให้ฟัง

“ลูกค้าที่หวังกินฟรีแบบนี้มีเยอะแต่แก้รับมือได้ดีนี่หว่า สมกับเป็นแกล่จริงๆ”

สมัยทำงานในบริษัทไอทีไอทีไซน์ คนที่หัวดีและแก้ไขปัญหาได้ดีที่สุดในกลุ่มคือիրհրհրհրհր ซึ่งส่วนใหญ่ลูกค้ามักจะเจาะจงเลือกอีกฝ่ายทำงานให้เพราะรู้ในฝีมือ ตอนยื่นใบลาออกเจ้าของบริษัทยื้อไว้สุดกำลังแต่ก็ต้องยอมแพ้

“ฉันก็ไม่ค่อยเจอนะ ส่วนใหญ่เจอแต่ลูกค้าดีๆ ทั้งนั้น”

ปิยะชาติเหลียวมองไปรอบๆ ร้านของเพื่อนแล้วเปรยขึ้นว่า “ร้านของแกล่แปลกดีไม่ซ้ำแบบใคร ความคิดแหวกแนวดีนะพลู”

“ใช่ ฉันชอบเปิดร้านแกล่จัง ฉันอยากหายไปโน้นนั่นแล้วเจอท่านเจ้าคุณแบบในละครเรื่องที่นางเอกหายไปในกระจกนะ ถ้าฉันเจอผู้ชายหล่อๆ แบบนั้นนะ ฉันจะไม่กลับมาอีกเลย”

“ฉันว่าถ้าแหกหายไปเปิดร้านก็คงเจอแต่ตุ๊กแกแหละวะ คงไม่ได้เจอเจ้าคุณอย่างที่แกคิดหวังหรอก” ปิยะชาติว่าเข้าไปให้น้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“แหม...ไอพี่ชาติ ไอปากสร้างสรรค์แต่ลิ่งชั่วร้าย” ชานนท์ดำเสียงแหลมก่อนพูดด้วยท่าที่หวาดๆ “แต่ฉันขอติติงชื่อร้านแกล่น้อยนะนั่งพลู ตั้งมาได้ว่าเรือนช่อนกลิ่น ฟังแล้วมันหลอนๆ พิกล ชื่อเหมือนบ้านผีสิงยังไงยังงั้น”

“อ้าว เมื่อกี้เพิ่งชมว่าชอบเปิดร้านออกไปหยกๆ” มาริสาวูดขีดคอขึ้นยิ้มๆ

“ไม่เกี่ยววัน หรือแกคิดว่าเรือนช่อนกลิ่นชื่อไม่หลอนนั่งสา”

“แหม...ฉันก็แซวแกล่เล่นและก็เห็นด้วยเรื่องชื่อ” มาริสาวูดกลัว

หัวเราะแล้วจึงหันไปทางเจ้าของร้าน “ฉันจะถามแกตั้งหลายหนแล้วว่าที่แกตั้งแบบนี้มีความหมายอะไรซับซ้อนหรือเปล่าพลุ”

“ชื่อร้านคุณนายเป็นคนตั้ง ชื่อนกกลีนหมายถึงการชอนกกลีนหอมของเครื่องตีมีนร้านให้คนเข้ามาค้นหาใจ ความหมายง่ายไม่ได้ซับซ้อนอย่างที่แกคิดหรอก”

คราวนี้คนฟังทั้งสามที่คอยเงี่ยหูฟังพากันถอนหายใจพร้อมกันราวกับนัด

“แค่นี้! ฉันก็นึกว่ามีอะไรลึกลับหรือลับลมคมในอะไร” ชานนท์บ่นอุบ อាកารหวาดๆ หายไปในฉับพลันซึ่งก็ได้รับการพยักหน้าเห็นด้วยจากมาริสสา

“นั่นสิ ชื่อแปลง่ายๆ แต่ดันไปคิดซะไกล”

“นี่แหละที่เขาบอกว่าภาษาดีไม่ได้ไง” ปิยะชาติพูดยิ้มๆ ทำให้ใบหน้า نگاهล้วยค่อยนำมามองขึ้น

“นี่นั่งพลุ” ชานนท์ที่คิดถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมาได้ยกมือชี้หน้าผู้เป็นเพื่อน “ฉันยังไม่ได้ชำระความเลยนะที่เกาหนีกลับก่อนคืนนั้นนะ”

เมื่อได้ยินผู้เป็นเพื่อนพูดถึงคืนนั้นขึ้นมา คนที่ทำให้เหตุการณ์อันอัปยศขายหน้าก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ว่าแล้วยังจะมาหัวเราะอีก ไม่สลดเลยนะแก และก็หายหัวไปเลย ถ้าฉันไม่มาที่นี่ก็ไม่คิดจะโทษ. หากันเลยนะนั่งพลุ”

คนถูกหาว่าไม่สลดหัวเราะคิกคักออกมา เรื่องที่ผู้เป็นเพื่อนต่อว่าเป็นเรื่องจริง เพราะนับจากวันนั้นก็เพิ่งเจอกลุ่มเพื่อนวันนี้แหละ

“ฉันก็ฝากยายสาไปบอกแล้วนี่หว่า...”

หิรัญญิการ์บอกแล้วจึงไปชั่วคราวราวกับกำลังไตร่ตรองว่า ควรเล่าเหตุการณ์คืนนั้นให้เพื่อนๆ ฟังดีหรือไม่เล่าดี แต่แล้วก็ตัดสินใจว่าควรเล่า น่าจะเป็นการดีกว่า เพราะไม่อย่างนั้นเรื่องที่ว่าก็จะยังคงวนเวียนอยู่ในสมองให้เธอรู้สึกขายหน้าอยู่ร่ำไป เล่าแล้วจะได้ปลดปล่อยออกไปเสียที

แต่จะว่าไปแล้ว เรื่องที่ว่าแม่จะทำให้ตัวเองรู้สึกอับอายขายหน้าก็ตาม แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกขบขันไปด้วยทุกครั้งที่นั่งถึง

“คืนนั้นฉันมีเรื่อง... นิดหน่อย จะเล่าให้พวกแกกับพี่ชาติฟังด้วยแหละ”

“เรื่องอะไร”

เสียงทุกคนถามโพล่งออกมาพร้อมกัน

“คืออย่างนี้...”

เมื่อเล่าถึงสิ่งที่ค้างค้างในใจให้กลุ่มเพื่อนๆ ฟัง ทุกคนที่ฟังพากันหนึ่งไปชั่วขณะ ก่อนขานนท้จะอุทานขึ้นเป็นคนแรก

“นี่หรือเรื่องนิดหน่อยที่แกว่า แกเมาจนอ้วกใส่ผู้ชายที่เดินสวนกันนี่นะ”

“นั่นสิ” มาริสาวุดกลางสายหน้าไปมา “ตายแล้วยายพุง”

“ไม่ถึงตายหรอกน่า”

เจ้าของเรื่องนิดหน่อยรีบบอกพลางยิ้มแหยๆ ซึ่งเป็นกิริยาที่เพื่อนๆ ไม่ค่อยเห็นจากสาวม่น้อย่างหิรัญญิการ์นัก

“คืนนั้นฉันเห็นสภาพแกก็รู้ว่าเมา” มาริสาวุดกลางสายหน้าไปมา “แสดงว่าเหตุการณ์ที่ว่านั้นเกิดก่อนที่ฉันจะโทร. หาแกใช่ไหม”

“อืม”

“แล้วคนที่ถูกแกอ้วกใส่ไม่ไวยวายแยะหรือ”

คนเมาแล้วอ้วกหนึ่งไปชั่วอึดใจกลางนึกถึงสีหน้าท่าทางของคนที่เขาอ้วกใส่ แล้วอดหัวเราะคิกออกมาเพราะความขบขันไม่ได้

“ไม่รู้ว่าโกรธหรือเปล่า แต่ฉันเห็นเขา...เอ้อ...กำลังยืนอึ้งก็เลยฉวยโอกาสวิ่งหนีไปเลย”

“วิ่งหนี” ปิยะชาติที่นั่งฟังเงิบพุดน้ำเสียงเหวอๆ “อ้วกแล้วหนีเลยหรือ”

“ก็ใครจะอยู่ที่ไหนล่ะพี่ชาติ”

มาริสาหลุดหัวเราะพรีตออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่พรางมองเพื่อนสนิทอย่างคิดไม่ถึง

“แกนี่นอกจากจะเมาแล้วอ้วก ยังอ้วกแล้วหนีอีกต่างหาก เหมือนคนขับรถชนแล้วหนีไม่มีผิด ฉันอยากจะรู้แน่กว่าคนที่ถูกแกอ้วกใส่จะรู้สึกอย่างไร คงไม่ได้รู้อย่างที่แกว่าหรอกน่า อาจกำลังตกใจมากกว่า อ้วกของคนกินเหล้าเน่ากลิ่นเหม็นสุดจะทานทน ใครหนอช่างโชคร้ายเสียจริง”

หิรัญญิการ์ยิ้มแห้งๆ เพราะเธอแค่เล่าแต่ยังไม่ได้บอกว่าคนที่เธออ้วกใส่เป็นใคร ถ้าเอ่ยชื่อออกไปคนที่ต้องตกใจคนแรกคงไม่พ้นมาริสาเป็นแน่ ก็เจ้าตัวคลังไคล้ชื่นชมในตัวทักซกรนักหนาแม้จะลาออกมาจากบริษัทนั้นแล้วก็ตาม

“เพิ่งจะเจอคนอ้วกแล้วหนี เคยได้ยินแต่ชนแล้วหนี เอ้อ...เจริญจริงๆ เลยแก” ชานนท์พูดน้ำเสียงกลัวหัวเราะ “แกนี่ทำความผิดมหันต์เลยนะ ฉันละนึกสภาพคนที่แกอ้วกใส่ไม่ออกจริงๆ ว่าแต่แกเป็นหวัดหรือไง ถึงได้สวมมาสก์ปิดหน้าจนเกือบถึงลูกตาแบบนี้”

หิรัญญิการ์ยกมือขึ้นลูบหน้า เธอเกือบลืมไปแล้วว่าตัวเองสวมมาสก์อยู่ อาจเป็นเพราะสวมมาหลายวันจนชินแล้วก็ไม่ได้

“อ้อ...เป็นหวัดนะ สาเหตุน่าจะมาจากคืนนั้นแหละ”

“ก็สมควร ดันอุตุริกินเข้าไปเพียวๆ แบบนั้น ไม่รู้ว่าจะสงสารหรือสมน้ำหน้าดี แต่ถ้าจะสงสารฉันว่าคนที่แกอ้วกใส่น่าจะสงสารกว่า” ชานนท์วกกลับมาเรื่องเดิมอีกทำเอาหิรัญญิการ์ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เพื่อนของเธอคนนี้เป็นคนช่างจดจำรวมทั้งช่างสังเกตเสียด้วยสิ “แล้วทำทางตอนที่เล่าเหมือนรู้จักคนที่แกอ้วกใส่เลยนะนั่งพลู ดูท่าทางอ้าอึ้งๆ พิกล ผิดวิสัยคนอย่างแก”

“...”

คนกำลังนึกถึงเรื่องนี้อยู่พอดีถึงกับสะดุ้งโหยง

“อ้าว...แกเป็นอะไรไป จูๆ ก็สะดุ้ง ดูท่าทางมีพิรุณนะ” ชานนท์จ้องหน้าเพื่อนเขม็ง “แสดงว่าแกรู้จักจริงๆ ใช่มั้ย”

ยังไม่ทันได้คุยอะไรกันต่อพินดาก็ถือถาดเครื่องดื่มมาวางบนโต๊ะให้เสียก่อน ทำให้เรื่องที่เคยค้างอยู่หยุดชะงักลงทันที คนตกเป็นจำเลยถึงกับลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

“น้ำอะไรของเก๋ายพลู สีแปลกๆ” ชานนท์ถามพลางมองแก้วน้ำตรงหน้าอย่างสงสัยซึ่งก็ไม่ต่างกับมาริสลา “ฉันจะถามตั้งแต่ได้ยินแกสั่งเด็กไปแล้ว ชื่อแปลกๆ”

ปิยะชาติลองจิบเป็นคนแรก

“อร่อยดีนะ รสหวานอมเปรี้ยวแต่ชื่นใจชะมัด”

“อืมเห็นด้วย อร่อยดีนะพลู มันน้ำอะไรหรือยะ” ชานนท์ถามพลางดื่มเข้าไปอีกอีกใหญ่

“มะปืด” หิริญญิการ์ตอบเพื่อนและอธิบายให้ฟังต่อ เพราะรู้ว่าเดี๋ยวก็ต้องถูกถามอย่างแน่นอน “ลูกคล้ายส้มแต่เล็กกว่ามาก ที่คนกรุงเทพฯ เรียกว่าส้มจี๊ดขิงล่ะ” บอกพลางยกแก้วน้ำมะปืดของตัวเองขึ้นดื่มเช่นกัน

“อ้อ ฉันเคยเห็นแล้ว ไม่นึกว่าจะกินอร่อยโดยเฉพาะกับโซดา” มาริสลาพูดพลางยกดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว

“รู้ไหมว่าตอนนี้กลายเป็นเครื่องดื่มยอดนิยมไปเลยนะ” เจ้าของร้านสาวพูดยิ้มๆ

“อย่าบอกนะว่าที่แก้วที่แกดื่มนั้นก็คือน้ำมะปืด”

“ใช่แล้ว น้ำมะปืด อีกหนึ่งเมนูใหม่ของที่ร้าน แกลองชิมสิสา อร่อยนะ”

หิริญญิการ์บอกแล้วส่งแก้วให้มาริสลาลองชิม

“อืม...อร่อยอย่างที่แกบอก เปรี้ยวๆ หวานๆ ดิดเค็มนิดๆ”

“ฉันเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะอร่อย ไม่ลองก็ไม่รู้ แล้วที่มานี้มีอะไรอะไรหรือเปล่า คงไม่ใช่แค่มาป่วนเด็กอย่างเดียวหรอกใช่ไหม”

“อืม” ปิยะชาติพยักหน้า “ที่กับไอ้พวกนี้ปรึกษากันว่าจะเปิดบริษัทรับตกแต่งภายในนะ ที่ออกจากไอ้ไอ้ก็เพราะอยากโต ไม่อยากเป็นลูกน้อง

ใครตลอดชีวิต”

ซานนท์พูดเสริมขึ้นมาว่า “และจะมาชวนแกเข้าหุ้นด้วยเพราะฉันไม่
อยากได้คนอื่น ทั้งที่มีคนอยากจะมาเข้าหุ้นด้วยหลายคนนะโว้ย”

หิรัญญิการ์ ซานนท์ และปิยะชาตินั้นร่วมงานกันตั้งแต่ไอดีไอดีไซน์
ยังเป็นเพียงบริษัทรับตกแต่งภายในเล็กๆ จนกระทั่งโด่งดังมีชื่อเสียงอย่าง
ในปัจจุบันจึงรักใคร่สนิทสนมกันมาก ส่วนมาริสาเป็นเพื่อนเก่าสมัยเรียน
มัธยมของหิรัญญิการ์จึงพลอยสนิทสนมกับทั้งคู่ไปด้วย

“ฉันอุตส่าห์ลาออกจากบริษัทเพื่อมาร่วมเป็นหุ้นส่วนด้วยเลยนะพลู”
มาริสาพูดขึ้นยิ้มๆ ทำเอาหิรัญญิการ์มองหน้าผู้เป็นเพื่อนแล้วเอ่ยถามอย่าง
สงสัย

“แกไม่เสียตายนานี่ๆ เงินงามๆ ที่บริษัทเก่าหรือสา เห็นแกชอบพูด
ละเมอเพื่อพอกถึงเจ้านายให้ฟังจนฉันคร้านจะฟัง” คนถามหลักเลียงใช้คำว่า
บริษัทของทักซกรโดยใช้คำว่าบริษัทเก่าแทน ด้วยไม่อยากจะยี้ถึงชื่อ

“เสียตายนี่ แม้จะงานหนักแต่ก็เงินเดือนงาม และที่แกว่าฉันละเมอ
เพื่อพอกถึงเจ้านายนั่นก็ทำไปอย่างนั้นเอง จะว่าไปแล้วคุณทักซกรเขาก็ไม่ใช่
เจ้านายฉันโดยตรง คุณภคตน์ยี่พี่ชายเขาต่างหากที่เป็นเจ้านายของฉัน”

“นี่ขนาดไม่ใช่เจ้านายโดยตรงแกยังชื่นชมเขาขนาดนี้”

แม้หิรัญญิการ์จะพยายามบอกตัวเองว่าให้เลิกพูดถึงทักซกร แต่ก็
ห้ามความคิดตัวเองไม่ได้เสียอย่างนั้น

“ฉันก็ได้แต่ชื่นชมเฝ้ามองเขาอย่างห่างๆ เท่านั้นแหละพลู คงไม่
แตกต่างจากแฟนคลับดาราที่ได้แค่มองแต่จับต้องไม่ได้” มาริสาพูดน้ำเสียง
เจือแหวเศร้านิดๆ จนซานนท์ที่ฟังอยู่ต้องพูดโพล่งขัดจังหวะขึ้นมา

“เฮ้ย! นอกเรื่องกันไปใหญ่แล้ว ตกกลางว่แกจะว่าไงเรื่องเข้าหุ้นทำ
บริษัท”

คนถูกชวนเข้าหุ้นหนึ่งไปชั่วคราวอย่างใช้ความคิด ก็ดีเหมือนกันเพราะ
เธอเองก็จะใช้ตึกแถวที่ว่างอีกสองห้องเพื่อเปิดบริษัทอยู่แล้ว มีคนช่วย

หารค่าใช้จ่ายอีกสามคนก็ไม่เลวนัก แถมยังเป็นเพื่อนสนิทกันอีกต่างหาก สำนักงานอยู่ใกล้กับร้านกาแฟ เวลานั้นดลูกค้าก็จะได้นัดที่ร้านของเธอเสียเลย เงินทองไม่รั่วไหล หญิงสาวคิดการณ์ไกลและตัดสินใจตอบตกลงออกไปทันที

“โอเค เพราะฉันคิดว่าไว้เหมือนกันว่าจะเปิดบริษัทรับงานเป็นจ๊อบๆ”

“แสดงว่าแกมีสถานที่ในใจแล้วสินั่งพลู” ซานนท์เอ่ยถามน้ำเสียงตื่นเต้น

“ก็ตึกแถวสองห้องที่ถัดจากร้านกาแฟนั้นไงละเป็นของคุณยายฉัน เคยมีคนมาเช่าเปิดสำนักงานอยู่ แต่พอหมดสัญญาคุณยายไม่ให้ต่อ ฉันเลยขอเอาไว้” หิรัญญิการ์บอกพลางชี้ไปยังตึกแถวที่ว่าให้มองเพื่อนดู

“อืม ตรงนี้ทำเลดีจริงๆ” ปิยะชาติพยักหน้าด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ฉันก็เห็นด้วย ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลง บอกคุณยายแกด้วยว่าอย่าคิดค่าเช่าแพงนักแล้วกัน” ซานนท์บอกด้วยสีหน้าเบิกบานใจก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ “แล้วเมื่อกี้ที่ฉันถามแกยังไม่ตอบฉันเลยนะว่าคนที่อ้วกใส่เป็นใคร”

หิรัญญิการ์นิ่งไปชั่วอึดใจก่อนจะยอมจำนน อุตุสำหรัเปลี่ยนเรื่องพูดแล้วยังจะวกมาเรื่องเดิมอีก เอวอะ ไหนๆ เมื่อกี้ก็พูดถึงตานันมาแล้วจะพูดเพิ่มอีกสักหน่อยจะเป็นไรเชียว

“คนที่ฉันอ้วกใส่เป็นพี่ชายของน้องสะใ้ฉันนะนั่น”

“ใครวะพี่ชายของน้องสะใ้แก” มาริสานิ่งอย่างใช้ความคิด ก่อนดวงตาทั้งคู่จะเบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ “แกหมายถึงคุณทักษกรนะหรือยายพลู”

คนถูกชักใช้พยักหน้าพลางยิ้มแห้งๆ

“หัวไวดีนะแก”

“ตกลงว่าเป็นคุณทักษกร!” คนถามยังคงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแสดงอาการตกใจอยู่เช่นเดิม

“แล้วแกคิดว่าฉันหมายถึงใครล่ะ”

“ยังจะมาพูดยกย่อนอีกนะ” มาริสาส่งค้อนให้เพื่อนขวับใหญ่ “แล้วแกไปทำท่าไหนถึงอ้วกใส่คุณทักซงกรได้ล่ะ”

คำถามของเพื่อนทำเอาหิริธัญญิการ์เบสีย่นจากยิ้มแห้งๆ เป็นหัวเราะคิก

“ไม่ได้ทำท่าไหนหรอก แค่เดินเจอกันแล้วฉันก็อ้วกใส่เลย”

ซานนท์ที่มัวแต่นั่งตกใจระทั่งพูดไม่ออกเมื่อรู้ว่าคนที่เพื่อนอ้วกใส่เป็นทักซงกร หนึ่งในสามราชสีห์แห่งอริยะสัตย์ที่มาริสามักจะพูดถึงด้วยความชื่นชมให้ฟังอยู่บ่อยครั้ง

“ตะ...ตาย...แล้วยายพลู ทำไมแกถึงได้ทำอะไรเลียนแบบนั้นออกไปได้ ถ้าเป็นยายสาทำฉันจะไม่นึกสงสัย แต่เป็นแกที่ไม่เคยทำอะไรหลุดๆ มาก่อน”

“...”

คนไม่เคยทำอะไรหลุดๆ ไม่รู้จะพูดอะไรจึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ อีกครั้ง แต่คนถูกแหวะอย่างมาริสานั้นส่งค้อนให้คนว่าตาคว่า

“อ้าว...นั่งนนนี่ อยู่ๆ ก็มาพูดแหวะฉันซะงั้น” ก่อนจะหันขวับไปทางหิริธัญญิการ์ “ฉันไม่อยากนึกภาพอ้วกของแกที่รดใส่เสื้อผ้าของคุณทักซงกรเลย คงจะเหม็นมาก อ้วกที่เกิดจากเหล่านะเหม็นโคตรๆ”

หิริธัญญิการ์นึกถึงอ้วกในคืนนั้นแล้วทำหน้าเบ้ เพราะเหม็นอย่างที่คุณเป็นเพื่อนว่าจริงๆ ทำให้ภายในใจลึกๆ อดนึกสงสารคนที่รับอ้วกของเธอไปเต็มๆ ไม่ได้

“ต้องโทษเหล่าที่ตีมคีนนั้นแหละ อย่างที่พูดกันว่าพอเหล่าเข้าปากมักจะทำอะไรได้โดยไม่คาดคิดคงเป็นเรื่องจริง แล้วฉันได้ยื่นแกพูดถึงเขาให้ฟังอยู่บ่อยๆ อาจนึกหมั่นไส้ก็เป็นได้ พอเจอหน้าฉันก็อ้วกใส่เสียเลย” คนอ้วกโทษเหล่าเสียอย่างนั้น

“เหมม...ยายพลู สีข้างแกถลอกหมดแล้วมั่งเนี่ย” ซานนท์หัวว่าเพื่อน

น้ำเสียงกลัวหัวเราะ “ถ้าฉันเป็นคุณทักษกรโดนแก้อ้วกเหม็นๆ ใส่แบบนี้ คงโกรธและจำแกไปอีกนานเลยนังพลู ฉันนึกภาพเขาไม่ออกเลยนะ เคยเดินสวนกับเขาที่สนามบิณฑนาตแค่เห็นแวบเดียวยังหล่อจนเกือบสะดุดขาตัวเองลั้ม เรียกว่าหล่อแบบวัวตายควายลั้มเลยแหละ”

“ไม่รู้ ฉันบอกแล้วไงว่าวิ่งหนีออกมาเสียก่อน”

คนอ้วกแล้วหนีพูดน้ำเสียงแถมขบขันทั้งที่ในใจรู้สึกผิดบ้าง แต่...แค่เล็กน้อยส่วนเรื่องที่ว่าเขาจะโกรธหรือจำเธอไปนานหรือไม่นาน นั่นก็เรื่องของเขา แต่เธอมั่นใจว่าตรงบริเวณนั้นค่อนข้างมืด อีกฝ่ายคงเห็นเธอไม่ชัดหรอกน่า หญิงสาวนี่ก็ปลอบใจตัวเอง

“ในจำนวนสามราชสีห์แห่งอริยะสตัย คนที่สุขุม่ม่ลึกความคิดฉับไวที่สุดคือคุณทักษกร ถึงรับผิดชอบดูแลด้านการตลาด ดูจากนิสัยแล้วเป็นคนไม่ยอมคนแถมยังเป็นคนความจำดีเยี่ยม ฉันเองไม่ได้ทำงานกับเขาโดยตรง แต่เจอกันข้างนอกเขายังจำได้ว่าฉันทำงานอยู่ที่บริษัท ดังนั้นฉันรับรองว่าเขาจำแกได้แม่นยำแน่นอนพลูเอ๊ย”

มาริสาที่เคยทำงานอยู่ที่นั่นบอก ถึงแม้ทักษกรจะไม่ได้เป็นเจ้านายตัวเองโดยตรงก็ตาม แต่ก็รู้ไลฟ์สไตล์ของอีกฝ่ายดีพอ

“ฉันไม่กลัว เพราะตรงบริเวณที่ฉันอ้วกใส่เขาอะไม่ได้สว่างพอหรอก เพราะเป็นทางเดิน แล้วฉันก็รีบหนีไปเลยเขาไม่ทันเห็นฉันหรอก” หิริญญิการ์พูดเข้าข้างกึ่งปลอบใจตัวเอง

“มันก็น่าขำดีนะ ทั้งที่แกกับเขาน่าจะเจอกันก่อนหน้านี้ จากการที่น้องชายแกแต่งงานกับน้องสาวเขาแต่ดันไม่เจอเสียนี้ กลับมาเจอกันในสถานการณ์อันเลวร้าย” มาริสาพูดพลางหัวเราะซึ่งก็ได้รับการพยักหน้าเห็นด้วยจากชานนท์

“เอาน่า วงจรชีวิตฉันกับเขาก็คงไม่โคจรมาเจอกันหรอก”

จากที่คิดเข้าข้างตัวเองคราวนี้หญิงสาวพูดปลอบใจตัวเอง ทั้งคิดไปตามคำพูดของเพื่อนด้วยเช่นกัน ตอนงานทำบุญที่โรงงานของน้องชายตอน

นั่นเขาก็ไปต่างประเทศ ส่วนตอนงานแต่งงานเธอก็ป่วยเป็นอีสุกอีใส วันที่ควรจะเจอกันก็ไม่ได้เจอ ดันมาเจอกันในสถานการณ์เลวร้ายอย่างที่ซานนท์ว่าจริงๆ

“เออ...ฉันก็จะคอยดูว่าเขาจะจำแก่ได้หรือเปล่า เมื่อเจอกันอีกครั้ง” ซานนท์พูดยิ้มๆ ก่อนจะหันไปทางปิยะชาติที่นั่งฟังอยู่เงียบๆ “พี่ชาติล่ะ ไม่ออกความเห็นกับเรื่องเลวร้ายของยายพลูบ้างเหรอ”

ปิยะชาติมองไปทางเพื่อนรุ่นน้องผู้มาดมั่นพาลงอมนยิ้ม

“รู้ไหมพลู โลกเราน่ะไม่ได้กว้างอย่างที่คิดนักหรอก และมักจะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันและเหนือความคาดหมายเกิดขึ้นเสมอ”

“มันก็ไม่เสมอไปหรอกพี่ชาติ”

“เออ...แล้วพี่จะคอยดู”